

cap de creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argenton
any 9 - època 2 - número 55 - octubre 2001 - exemplar gratuït

Capital de l'escena

•
Crònica festiva

•
El padrí Fabrés

TELECOMUNICACIONS
ELECTRÒNICA

SONIELEC

Santi i Xavier
LICENCIATS 20960264 i F-0406869

INSTAL·LACIÓ - REPARACIÓ - MANTENIMENT

ANTENES TERRESTRES I SATÈL·LIT
SONORITZACIÓ DE LOCALS
CIRCUIT TANCAT TV
TELEVISORS - VÍDEOS
EQUIPS DE MÚSICA
AUDIO - HIFI - CD's

C/. MAJOR, 12 - 08303 MATARÓ - Tel./Fax 93 757 14 04
e-mail: sonielec@airtel.net - Web: www.lapaginade.com/sonielec

**Realització d'instal·lacions amb
el nou reglament d'infraestructures
de telecomunicacions I.C.T.**

SERVEIS VETERINARIS D'ARGENTONA

TEL. 93 756 11 10

- **Vacunacions**
- **Desparasitacions**
- **Medicina Interna**
- **Cirurgia**
- **Anàlisis Clíniques**
- **Alimentació**
- **Microxip**
- **Servei a domicili**

**JA POT CONCERTAR
HORA DE VISITA !!**

General Moragues, 2 (davant dependències municipals)
ARGENTONA
vet.argentona@teleline.es

CENTRE DE YOGA

Matrícula oberta

PROFESSORA: Carolina Tapias

AFILIADA A LA UNIÓN NACIONAL I INTERNACIONAL DE YOGA
Professorat amb 20 anys d'experiència al teu servei

CLASSES MIXTES: Matí - Tarda - Nit

CLASSES ESPECIALS: Tercera edat i embarassades

INFORMACIÓ

Telèfon 93 797 18 35

Cada dia de 13:00 a 15:00h

i els divendres de 19:00 a 20:00h carrer les Parres, 3

ARGENTONA:
C/ Les Parres, 3

MATARÓ:
C/ Meléndez, 31

RESTAURANT ELS CAÇADORS

Ctra. Vilassar de Mar, 16
08310 ARGENTONA

Tel. 93 756 13 21 - Fax 93 756 16 31

E-mail: rest_cazadores@terra.es

ESPECIALITAT EN PEIX I MARISC

Cap de Creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
Número 55 - Octubre 2001 - 3.500 exemplars

Direcció, redacció, administració, publicitat i distribució: edifici Velcro - Argentona.
Edita: Ajuntament d'Argentona. Regidoria de Mitjans de Comunicació.
President: Antoni Soy.
Director: Xavier Lorente.
Consell de redacció: J. Famadas, F. Molist i A. Rodríguez.
Tots els grups amb representació en el ple poden participar en el consell de redacció.
Col·laboradors: Grups Municipals de L'Entesa, PSC, CiU i PP.

Rúbriques: J.M.Fàbregas, L.I. Soldevila, R. Vila i J. Pera.
Redacció: Martí López, Gisela Rodríguez i Montse Sogues.
Fotografies: M. Duran, A. Güell, X. Lorente, Jordi Silva.
Disseny: Núria Cusachs.
Idea: David Carmona i Núria Cusachs.
Comercial: Marina Segóvia.

Fotocomposició i impressió: Gràfiques Lloreda
C/ Girona, 56. Granollers

Dipòsit Legal: B-44.775-91

Sumari

PORTADA

Un comediant enmig de la Trobada teatral a la plaça Nova.
Fotografia de Marc Duran.

6-7. Trobada de Teatre Amateur

El món de l'escena va fer parada i fonda a Argentona en l'onzena edició d'un certamen que va posar de manifest el rejueniment del teatre amateur. Una maratón, una cercavila i constants actuacions van convertir Argentona en un torrent de ficció i disbauxa.

8. Un argentoní a Nova York

Pere Calvet, fill del que va ser conseller d'Agricultura de la Generalitat als anys 30, viu des de fa molt temps a prop de la ciutat dels gratacels. *Cap de Creus* ha volgut copsar el seu testimoni sobre els atemptats succeïts el setembre als EUA.

12-13. Reportatge de la Festa i la Fira

Com cada agost, Argentona va tornar a rebre una invasió de visitants amb motiu de les festes de Sant Domingo i de la Fira de la Ceràmica i la Terrissa. El country, el teatre italià, el càntir de barca, un partit de veterans Argentona-Espanyol... en van ser protagonistes destacats.

18. La petjada d'ETA

Commoció a la vila, a finals d'agost, arran de la detenció a la urbanització de can Raimí d'un presumpte col·laborador del comando Barcelona.

20. Entre cànirs i abelles

Emili Fabrés va ser juntament amb la seva muller el padrí de l'última edició de la Festa de la Vellesa. Als seus 77 anys, continua cultivant dues grans aficions: la dels cànirs i la de les abelles.

25. Esports: de Madà a la Xina

L'argentoní Francesc Garcia va formar part l'agost passat de la selecció espanyola de waterpolo que va participar en la Universiada de Pekín. Una experiència única a l'altra punta del món.

Editorial

La vila deu ser dels llocs amb una densitat més alta d'intèrprets (de primera fila) per metre quadrat. El futur és esperançador amb l'aposta del Centre, que ha impulsat uns tallers de teatre per a infants amb l'objectiu de convertir-los en un lloc d'esplai i formació alhora.

Bressol d'intèrprets

Argentona va passar amb nota la seva condició de seu de la Trobada de Teatre Amateur de Catalunya. No podia ser d'altra manera en un municipi que sempre ha viscut intensament l'art escènic. Per començar, només cal parlar del Centre Parroquial, l'entitat que ha ficat tot el coll en l'organització de l'esdeveniment. Al seu voltant han nascut grups teatrals d'empenta ja desapareguts (la secció antiga, Estruc, Tramoies, Somni d'Estrelles...); els seus *Pastorets* tenen més de 80 anys, i encara avui continua viva la flama amb el col·lectiu de teatre d'Argentona. D'altra banda, la vila deu ser dels llocs amb una densitat més alta d'intèrprets (de primera fila) per metre quadrat. Els Quim Capdevila, Jordi Collet, Xavier i Jaume Ametller, Joan Forn, Cristina Navarro, Andrés Cavallín, Àlex Navarro, Caroline Dream... porten el nom d'Argentona arreu de molts escenaris del país, i del món en alguns casos. Però la quantitat considerable d'estrelles no treu raó als escèptics sobre l'estat del teatre a la vila. Les experiències amb adolescents (com per exemple a l'IES o a aules de teatre) demostren que el jovent d'avui no acaba enganxant-se a la faràndula. Ho practiquen un temps, i després prefereixen altres activitats d'oci. De vegades és més fàcil per exemple fer esport que no pas deixar-se els colzes per aprendre el paper d'un personatge... És un mal general, d'arreu. L'esperança s'obre amb l'aposta del Centre, que ha impulsat uns tallers de teatre per a infants amb l'objectiu de convertir-los en un lloc d'esplai i formació alhora.

Carta de l'alcalde

Ens movem per Argentona

El nostre és un projecte pel present i pel futur. Tenim un projecte de poble clar en una perspectiva a llarg termini (ARGENTONA 2010). Un projecte de poble perquè Argentona pugui afrontar adequadament els nous reptes econòmics, socials, ambientals i urbanístics que se'ns presenten.

M.D.

L'alcalde, Antoni Soy

Ja fa més de dos anys que vàrem arribar al Govern d'Argentona. En aquest temps, s'ha fet la gestió de govern que pertocava i, Déu n'hi do l'acció de govern que ja s'ha acabat o està en curs; les actuacions, obres i activitats, que s'han dut a bon terme. Governem i fem obra de govern. Fem el que ha de fer un bon govern. Això no vol dir que alguna vegada ens equivoquem, com tothom; o bé que no hi hagi coses que es puguin i s'hagin de millorar, ja que sempre es poden fer les coses millor. Globalment, però, la gestió i l'obra de govern feta és àmplia i positiva.

La nostra obra de govern és a hores d'ara, després de dos anys, realment molt abundant i ja ha estat explicada repetidament. Ja hem fet moltes actuacions, moltes altres estan en curs, i d'altres en projecte per fer durant aquesta legislatura o més a llarg termini. Aquesta obra de govern es basa en una sèrie d'objectius estratègics que paga la pena recordar: la rehabilitació i reordenació integral del centre de la vila; un creixement urbanístic controlat, ordenat i sostenible; la promoció econòmica i l'estímul del nivell de renda dels vilatans; la millora de la seguretat, del benestar i de la qualitat de vida de les persones; la millora dels equipaments i dels serveis públics municipals; la modernització del funcionament intern de l'Ajuntament; la promoció de la societat de la informació i les noves tecnologies; la rehabilitació i reordenació integral del barri del Cros.

El nostre és, a més, un projecte pel present i pel futur. Tenim un projecte de poble clar en una perspectiva a llarg termini (ARGENTONA 2010). Un projecte de poble perquè Argentona pugui afrontar adequadament els nous reptes econòmics, socials, ambientals i urbanístics que se'ns presenten. Aquest projecte s'ha concretat en un programa de govern pel període 1999-2003 i, com ja hem vist de forma esquemàtica, estem fent una acció de govern extensa i eficaç.

Un projecte pel present i pel futur de la vila pel qual treballem intensament, amb moltes ganes, il·lusió i optimisme des del govern. Un projecte al qual convidem a afegir-se i a participar activament a tots els argentonins i argentonines.

Cartes dels lectors

Una cruïlla perillosa

Cuïteu a posar un semàfor... o almenys un senyal de perill, alguna cosa... La cruïlla de l'avinguda Nostra Senyora de la Salut amb el final del passeig Baró de Viver i el passatge Gallifa Ballot ha esdevingut, des de l'obertura al trànsit rodad del torrent que prolonga la primera d'aquestes vies per enllaçar amb el nou eixample de can Cirés (que contribuirà a assolir la fita immarcescible de fer d'un pobre poble una gran ciutat de 15.000 habitants, o eren 20.000?), un dels punts més perillosos d'Argentona. Hi ha una manca total de visibilitat en la cantonada de l'extorrenent amb el passatge Gallifa Ballot, sense comptar amb els "ninyatos" (excuseu-me el terme, però les alternatives que m'ocorren són encara pitjors) que baixen amb moto o altres vehicles a "tota pastilla" per l'avinguda Nostra Senyora de la Salut per engorjar-se asfalt avall en direcció dels que van ser, no fa pas tant, idíl·lics paratges de la Font Picant.

Cuïteu, cuïteu, que algú pot prendre mal... com n'ha pres ja el racó de la Font.

Adolf Comerón i Tejero

No sé què (em) passa

Amb aquest títol d'un programa de televisió que parlava de salut, vull relatar uns fets que van encendre el meu malestar.

El dia 10 d'abril, el meu pare, el fuster Pere Ibora, estava convalescent d'una operació d'hèrnia. Eren prop de dos quarts de nou quan va llevar-se i va sentir un dolor molt fort al pit, tant que va caure al terra semiinconscient. La meua mare, espantada, va trucar-nos a nosaltres, les seves filles, que tot seguit vàrem trucar al CAP d'Argentona sol·licitant l'ajut d'un metge. La persona que em va atendre va comunicar-me que, si no era urgent, ens haviem d'esperar que els metges acabessin les visites. Com que tot això passava per telèfon, jo desconeixia l'estat real del meu pare. I en trucar de nou a casa em confirmaven que estava malament. Aleshores vaig tornar a trucar al CAP. Una, dues, fins a tres vegades vaig trucar i em van deixar la trucada en espera sense atendre'm, mentre creixia el meu nerviosisme. Finalment, i veient que era impossible parlar amb el CAP, vaig trucar a la policia municipal. Miraculosament per a mi, em van contestar que ells es feien càrrec de tot, i en menys de cinc minuts, estaven a la porta de la casa, poc abans d'arribar l'ambulància que ells mateixos havien sol·licitat.

El diagnòstic que ens van donar al servei d'ur-

gències de l'Hospital de Mataró fou una angina de pit.

...No va venir cap metge del CAP d'Argentona... Afortunadament el meu pare és a hores d'ara totalment restablert, però això no amaga el meu malestar de veure que hi ha alguna cosa que no funciona al CAP d'Argentona. Potser hauria d'haver-hi un telèfon d'urgències. No ho sé. Potser el recepcionista que em va atendre no va complir amb el seu deure, o potser sí! No ho sé.

Per això vull denunciar que hi ha alguna cosa que no està bé, amb el títol d'aquell programa de televisió del Dr. Corbella: No sé què (em) passa... amb el CAP d'Argentona.

Roser Ibora

Transport públic

Senyor alcalde, senyor Antoni Soy, m'adreço a vostè per comentar-li que al passat número de la revista que publica l'Ajuntament, s'indicava que Argentona està molt ben comunicada pel que fa a carreteres. Doncs hi estem molt d'acord, però no en el que es refereix a transports públics. Aquí ja no hi estic d'acord perquè dona la casualitat que sóc veí d'Argentona, més concretament del barri de Sant Miquel del Cros. No sé si li sona d'alguna cosa perquè jo penso que no està gaire ben comunicat. El veïnat està totalment aïllat del centre del poble, i de l'Hospital de Mataró, i de

l'estació de tren, i de tot. Pràcticament estem al mig de tot i a prop de res.

I com que ara tothom prefereix apostar pels transports públics m'imagino que aquest Ajuntament també. Cal pensar que el Cros, segons deia l'última revista, té 1.008 habitants i per tant un 10 per cent ben bé de la població de la vila. Espero que alguna persona de l'alcaldia, sigui vostè o el regidor a qui correspongui, reculli aquest testimoni llançant i intenti arreglar el problema.

Com a ciutadà d'Argentona em sento molt content però quan penso en aquest problema em sento molt afectat i ciutadà de segona. I penso que pago els mateixos impostos que qualsevol persona d'aquest municipi visqui al centre d'Argentona o en el Cros. En tota crítica sempre cal ser constructiu i proposar solucions com per exemple:

1) Intentar que la línia número 1 de Mataró allargui tan sols una parada més el seu recorregut —quan baixa de l'Hospital de Mataró gira pel carrer Ramon Berenguer. Seria un detall que passés pel Cros ja que també tenim dret al transport públic com tenim l'obligació dels impostos. Amb la mínima molèstia per vosaltres i la gran millora per tots els ciutadans del Cros, solucionaríem dos problemes: la gran dificultat per accedir a una necessitat com és l'Hospital i a un dret com l'estació de la RENFE.

2) O bé, que l'actual autobús que fa el recorregut Argentona-Estació de Mataró allargui el seu actual recorregut fent parada al Cros.

Juan Luis Sánchez

El Grup de Muntanya d'Argentona als Alps

Una expedició del Grup de Muntanya d'Argentona (GMA) ha assolit tot un seguit de cims alpins en un raid al Mont Rosa realitzat entre els dies 8 i 11 d'agost.

Els pics aconseguits són la Punta Gnifetti (4.554 m.), el Corno Nero (4.322 m.), el Ludwigshöhe (4.272 m.), la Piràmide Vincent (4.215 m.), el Balmenhorn (4.167 m.) i la Punta Zumstein (4.563 m.).

A la foto, 8 dels 12 membres de l'expedició coronen la Piràmide Vincent.

Les cartes dels lectors es poden lliurar a Ràdio Argentona fins al 19 de novembre i han de tenir una extensió màxima de 1.600 caràcters. La redacció es veu amb el dret de no publicar-les, en cas que l'extensió sigui superior. L'escrit també es pot enviar a través d'e-mail a l'adreça: ra@argentona.com

Nota: El consell de redacció ha decidit que les cartes dels lectors amb contingut polític hauran d'anar signades.

Joan Pera

Teatre amateur

En els moments actuals que les arts, en general, han deixat de ser expressió de sentiments i s'han convertit en indústria; que la creativitat s'ha escapat de les mans dels artistes per anar a raure a carpetes de màrqueting dels gestors administratius, és quan l'art, en la seva expressió més sincera i ingènua, adquireix la importància més capital de la seva història. I entre totes les arts, el teatre, com a expressió més popular, i el teatre amateur, com a l'art de més a l'abast de tota la comunitat.

El teatre, a diferència de totes les altres expressions artístiques, no requereix més tècnica que la que ofereix el propi cos: moviment, gest i paraula, veu i sentiments, plor i rialla... pena, alegria o dolor... veritats o mentides, accions o omissions..., en suma el que fem cada dia, en la intimitat o a la plaça pública. És la nostra manera d'expressar-nos portada a la categoria d'art.

Evidentment que la tècnica, la cultura, la preparació i el coneixement d'autors, etc., enriqueixen la nostra actuació, però no ens caldrà ser arquitectes, ni estudiar els colors o la perspectiva, ni vuit anys de solfeig, etc. N'hi haurà prou amb una voluntat d'expressió i una voluntat d'acceptació perquè sorgeixi l'art i la màgia teatral.

Per això, el teatre ve de tan lluny i anirà tan lluny com arribi l'home perquè dona els camins a l'expressió humana.

Ara i aquí, en el nostre país estem vivint un moment teatral extraordinari, però, compte! No deixem que ens sigui arrabassat pels llestos i aprofitats de sempre que ens volen convertir en mers espectadors, en simples consumistes, negant-nos-hi la participació. El teatre és per al poble, i al servei del poble. És la nostra expressió. I l'expressió és l'alegria de la vida.

I el teatre, mal dit amateur, és el que pot garantir-vos que el fet teatral no sigui un clos privat d'uns quants, sinó aquell art, realment democràtic, obert a tothom. A tothom! Donem-li la importància i la categoria que té.

Carotes, fracs, perruques, textos, músiques i mims, van traslladar la vila a mil i un mons, a èpoques tan dispars com el Renaixement o la Grècia clàssica; a ambients tan refinats com els dels Mèdici venecians, o els dels palaus d'estiu de la reialesa francesa... Una pluja d'actors i actrius van donar vida a aquestes fantasies, fantasies que, segles enrera, uns genis de les lletres van imaginar i escriure per al goig col·lectiu. L'esperit de l'escena actual va passejar, doncs, amb força per cada racó del municipi en una onzena trobada de teatre amateur català que es va obrir dissabte al matí amb la rebuda oficial dels participants, que al final van ser més de 400 repartits en més de 50 grups escènics. Venien d'Ulldecona,

Part de la maratón de teatre a can Doro (Grècia).

EXPLOSIÓ

Una escena de l'espectacle Hair.

Salou, Xerta, Sant Quintí de Mediona, Navàs, Súria, Sabadell, Ripoll, Granollers, Barcelona, l'Arboç, Vic... de les quatre províncies del Principat.

Ruta Puig, arrossada i cercavila. L'organització, liderada pel Centre Parroquial, va donar als intèrprets (en una demostració de modernitat i bon fer) una armilla i un adhesiu distintiu amb l'autocar, l'escenari i l'habitació que els tocava,

perquè no hi haguessin dubtes ni malentesos. Abans de qualsevol actuació, els participants van ser convidats a conèixer Puig i Cadafalch a través de la casa de la plaça, la capella del Sagrament i l'exposició de fotos de Català i Roca al Museu del Càntir. Tot seguit, es va estrenar la mostra de retrats dels diferents grups de teatre amateur a la Caixa Laietana en un acte que va presentar el popular actor i resident a Madà Joan Pera. Després, una

Argentona va ser per dos dies (29 i 30 de setembre) la capital del teatre català. L'Onzena Trobada de Grups Amateur d'arreu del país va omplir els carrers de la vila de personatges, representacions i disbauxa de tota mena. Actors i actrius dels quatre cantons del Principat van protagonitzar una gran diversitat d'actes: entre ells una espectacular maratón teatral. Amb el Centre Parroquial de gran amfitrió i la col·laboració de Geganters, Diables i showmans locals, tot va sortir de fàbula.

arrossada a la gran carpa muntada al Centru va aplegar més de 200 comensals. A la tarda, benvinguda oficial per part de les autoritats al Saló de Pedra, benvinguda que van interrompre de manera bromista un col·lectiu d'actors de la comèdia de l'art. Aquests van fer fora els polítics per apoderar-se de la poltrona i donar la paraula a la gent del teatre.

i les cançons del brillant showman Lluís Vilà, i d'unes postres culminades amb els focs d'artifici dels Diables, va tocar retirada cap a la Conreria (Tiana), seu de l'allotjament dels artistes.

Nit i maratón de teatre. Allà va començar una nit molt especial amb balls de disfresses i tot tipus d'espectacles de cafè

uns carrers que es van quedar petits novament. A quarts de dues, concurs de ball de parelles entre els intèrprets i a les dues un suculent dinar. El gran cap de setmana teatral es va tancar amb cabaret, contes menorquins, actuació dels Aqstics i un muntatge excepcional, d'altíssim nivell a càrrec dels Mai l'hem vist, una versió de *Hair*.

DE TEATRE

En acabat, es va encetar una cercavila passada per aigua que va obligar a traslladar tot el show de carrer (personatges amb màscares...) cap a la carpa del Centre Parroquial. Allà, l'argentí afincat a la vila Andrés Cavallín, en el paper d'un pintoresc retratista, va provocar la participació del públic amb un divertit espectacle damunt l'escenari. A les 7 de la tarda, arribava la primera gran actuació teatral de la Trobada: *Bales sobre el Paral·lel*, basada en la pel·lícula de Woody Allen *Balas sobre Broadway*, que va representar el grup Campus Nord. Després d'un sopar amenitzat pels acudits

teatre. Tot això fins passades les 4 de la matinada. Quatre hores després, l'artífici local Joan Padrós va encarregar-se que no dormissin gaire amb unes quantes traques de les seves. I és que al matí de diumenge hi havia maratón, maratón de teatre amb tres grans escenaris. Can Doro va tornar a la Grècia de Plató i Aristòtil; el Saló de Pedra va gaudir de tota la intensitat de la poesia, i al Centre s'hi van poder estrenar diferents obres, entre elles l'última del col·lectiu argentoní, *El marit de la Marina és mariner*. I contemplant tota aquesta explosió de teatre, els vilatans i els visitants, xalant d'allò més en

Valoracions positives. Des de l'organització, un dels coordinadors, Pep Alsina, tenia raons per estar satisfet de com havien sortit les coses. «Jo no em puntuo mai. El fet d'haver-nos donat la confiança de portar-ho a terme, d'haver superat amb escreix la participació d'edicions anteriors era per sentir-se orgullós. Però tots els que estem al camp teatral quan fem una representació tothom et ve i et diu, caram molt bé, i tu que saps de portes endins com ha anat penses, ostres, això, allò. Però aquesta vegada la sensació aquesta potser per la por que ens anés malament o que fallés, tots vam estar molt conscienciats. Només se'ns van escapar petits detalls. Si des de dins només veus petites errades, això vol dir que des de fora s'ha vist perfecte. Sense l'ajut de molta gent de la parròquia, del Centre, dels Gegants i dels Diables no ens n'hauríem sortit.» Per la seva banda, el president de la Federació Catalana de Teatre Amateur, Josep Rafeques, aplaudia en general tot el muntatge i especialment dos aspectes. «D'una banda, he vist un importantíssim augment de la participació de la gent jove, i això ens fa pensar que tenim el relleu assegurat. I de l'altra, m'ha agradat molt el fet que l'activitat teatral de la trobada anés amenitzada de detalls que donaven continuïtat i major vivència als espectadors. Coses com la cercavila o el castell de foc dels Diables.»

Presentació oficial de la Trobada de Teatre al Saló de Pedra.

Pere Calvet i la seva esposa (amb les torres bessones darrere) viuen a pocs quilòmetres de Nova York.

Al cor del terror

Eren pels volts de les nou del matí quan Pere Calvet tot just havia acabat d'esmorzar. Es preparava per festejar una nova Diada lluny de la pàtria. El telèfon de casa va sonar amb insistència. Un dels seus fills l'advertia que dos avions havien col·lisionat a les torres bessones del World Trade Center, en ple Manhattan. Li ho havia dit la seva dona (la jove) que treballa en una empresa a un carrer i mig d'aquesta important plaça financera. «Ella va agafar el cel·lular –el mòbil– en adonar-se que havia xocat el primer avió. Mentre parlava amb el meu fill va estavellar-se el segon i va haver de córrer», comenta Pere Calvet (Argentona, 1923). De seguida, Calvet –que viu a Dix-Hills, una localitat a uns 35 quilòmetres de Nova York– va agafar el comandament de la televisió i va posar el Canal 41 de parla hispana, i després l'internacional de TVE. Les imatges no només confirmaven la terrorífica notícia sinó que poc després

anunciaven la irrupció d'un tercer boeing que impactava al Pentàgon a Washington.

Afany de revenja. «Mai havien somiat que els podria passar una cosa d'aquestes. Ells s'esperaven més que vingués algun atac químic i es produís el que va passar a Tòquio fa uns anys... amb gasos letals al metro», apunta Calvet. L'argentoní, mecànic dentista retirat, va comunicar-se immediatament amb familiars i coneguts, entre ells els d'Argentona. Ho va fer bàsicament per via Internet, perquè les línies telefòniques es van col·lapsar. En una entrevista a Ràdio Argentona, dos dies després de la tragèdia, explicava que «als afores de la ciutat la gent està tranquil·la però naturalment que per dintre els bulen les tripes no solament per les morts que seran moltes... Ara a casa tinc una senyora que la dona del seu fill gran treballa en una de les torres i està desapare-

guda... Els nord-americans estan tranquils, demanant revenja, que els ho tornin com sigui. El problema també és que ara hi ha molta gent que aprofita per donar informació falsa: de bombes aquí i allà...».

Dificultats en els accessos. Tot l'enrenou terrorista va provocar el tancament de l'espai aeri i una major dificultat en les comunicacions amb Nova York. Aquesta circumstància va afectar la seva néta que tornava de la Universitat de Virgínia per anar a la ciutat dels gratacels on havien operat el seu pare. «Va haver de donar una volta molt gran per arribar a Long Island, va haver de passar per una zona a 20 quilòmetres de NY i fer dues hores extres de camí.»

Els fills del Pere tenen un important laboratori dental, per això es mostrava preocupat per una possible recessió econòmica. «Els seus clients majoritàriament són d'àrees riques. No crec que hi perdin diners però mai se sap.» Calvet havia pujat diverses vegades a la seva vida a les torres bessones. «Personalment m'agradaria que les tornessin a fer per la senzilla raó que demostrarien a aquests terroristes que els EUA no tenen por i es poden refer.»

Exiliat des del 39. Pere Calvet va néixer a Argentona l'any 1923. Era un dels fills de Josep Calvet i Mora, president de la Unió de Rabassaires, dues vegades diputat a Cortes, alcalde d'Argentona i conseller d'Agricultura de la Generalitat. La derrota republicana al conflicte va obligar-lo a fugir cap a França. «Va anar a veure Marcelino Domingo, ministre d'Exteriors durant la guerra, a París i li va dir que només hi havia tres països on un republicà podia exiliar-se: Mèxic, Uruguai i Colòmbia. "Jo personalment t'aconsellaria Colòmbia."» I així va ser com va emigrar a la capital d'aquest país sud-americà, Bogotá, on va morir. El 1963, el Pere, casat amb una novaïorquesa, va decidir instal·lar-se als Estats Units on ja porta gairebé 40 anys com a resident. En aquest temps ha vingut unes 4 o 5 vegades a Argentona, l'última l'any passat per descobrir la placa del carrer que a la vila duu el nom del seu pare.

A tocar d'un dels escenaris més brutalment colpejat pels atemptats terroristes de l'onze de setembre, Nova York, resideix des de l'any 1963 l'argentoní Pere Calvet. Fill del que fóra conseller de la Generalitat i alcalde de la vila, Calvet va viure de prop l'horror de la tragèdia i el posterior sentiment d'unitat i revenja dels ciutadans nord-americans.

A fons

Josep Maria Fàbregas

Dos conceptes de llibertat

Berlusconi ha provocat l'escàndol amb unes declaracions inoportunes sobre la superioritat de la cultura occidental respecte de la cultura islàmica. Però aquest error diplomàtic ha tingut la virtut de posar sobre la taula l'autèntic problema de fons: totes les cultures s'han d'acceptar simplement pel fet que existeixen –postura que ens portaria al relativisme moral– o s'ha de ser crític amb totes elles, inclosa la nostra, segons si respecten o no els drets humans?

Si Berlusconi hagués comparat, per exemple, la civilització democràtica occidental amb el totalitarisme nazi, no només ningú no s'hauria escandalitzat sinó que tothom compartiria que la primera és infinitament superior a la segona. Aleshores, per què no és políticament correcte comparar i valorar positivament les democràcies occidentals respecte de les dictadures del col·lectivisme islàmic?

Ens agradi o no, conceptes com els drets humans o la democràcia són aliens a l'Islam. Davant la idea occidental de persona individual l'Islam hi oposa la ummah, la comunitat de creients, que és per a ells l'únic subjecte de drets i obligacions. Podríem dir que l'Islam s'ajusta a allò que Benjamin Constant anomenava la llibertat dels antics. Pel contrari, la llibertat dels moderns consisteix a reconèixer que totes les persones concretes tenim els mateixos drets i que aquests no estan subordinats a suposats drets col·lectius superiors com la raça, l'ètnia, la nacionalitat, la classe social, el rei o la religió.

Aquest enfrontament entre els dos conceptes de llibertat no és nou. En el segle XX es va concretar en la guerra del nazisme i el comunisme contra la democràcia liberal. Ara, en el segle XXI, el desafiament islàmic torna a plantejar, una vegada més, l'eterna batalla entre la societat oberta i els seus enemics.

Un guardià innovador

Es constitueix el COMCA, un ens modern que vetllarà per la independència i qualitat dels mitjans públics de la vila

El 19 de setembre passat quedava constituïda oficialment la Comissió Municipal de Comunicació d'Argentona (COMCA), l'organ que ha de regular l'actuació dels mitjans públics de la vila: Ràdio Argentona i el butlletí *Cap de Creus*. Es tracta d'un organisme creat per garantir la independència, pluralitat, neutralitat i qualitat de l'emissora i la revista municipals. Un organisme innovador en el camp de la comunicació a Catalunya, on es defugen els partidismes i es busca la participació ciutadana.

Fruit del Consell. La idea de crear la COMCA va néixer arran de les reunions del Consell Municipal de Comunicació d'Argentona, que va començar a funcionar el mes de febrer del 2000. Des del principi, els participants (grups polítics, associacions, professionals del sector...) van insistir en la necessitat de buscar una fórmula per vetllar pel correcte i rigorós funcionament dels mitjans públics de la vila. Es va proposar la creació d'un Patronat –que ja va existir i desaparèixer fa anys–, es van estudiar idees apuntades pel Col·legi de Periodistes i fins i tot per l'Ajuntament d'Esparreguera de la mà del seu alcalde, Xavier Sitjà, experiodista de TVE. En general es tenia clar que es volia un organisme despolititzat, amb representació d'entitats, associacions i persones expertes en la matèria. Així va redactar-se un esborrany i a poc a poc es va anar millorant fins a poder-ho presentar al plenari. Es va obrir un període de propostes d'entitats i particulars per dis-

Organigrama

President: Antoni Soy
(alcalde i regidor de Mitjans)

Membres: Lluís Garcia
(Associació Veïns de Madà)

Isabel Sunyer (Xarxa)

Miquel de Moragas
(catedràtic de comunicació)

Emili Amargant (Llaç)

Maria Josep Castillo

Lluís Serra Vives (Xarxa)

Joan Boba (Centre Parroquial)

Secretari: Xavier Lorente

nar els membres del COMCA. Posteriorment es van sotmetre a consideració dels grups municipals, i finalment es va acabar aprovant l'organigrama i el reglament del COMCA en la sessió del ple del 6 de juliol.

Objectius inicials. Durant la trobada inaugural de la Comissió, celebrada a mitjan setembre, es va arribar a la conclusió que per començar a treballar calia un informe sobre la situació actual de la Ràdio i el *Cap de Creus*. A partir d'aquest document es traçaran les línies a seguir. Segons es va apuntar en la sessió, el COMCA pretén entre altres coses recollir les possibles queixes i suggeriments que hi hagi per part d'entitats i vilatans sobre els dos mitjans. En aquest sentit es mirarà de trobar quin pot ser el millor camí de comunicació entre l'ens i els ciutadans.

Joan Forns i Pep Alsina presenten el programa sardanista dels dissabtes de Ràdio Argentona.

COSES DE LA VILA

Arca a la Deixalleria

L'empresa Arca Maresme és des de l'1 d'agost passat l'encarregada de gestionar la Deixalleria d'Argentona. L'estrena ha començat amb canvis. El primer d'ells i més notori ha estat l'ampliació de l'horari d'atenció al públic. La Deixalleria s'obre de dimarts a divendres de 10 del matí a 1 del migdia i de 4 a 7 de la tarda. Els dissabtes l'horari serà de 10 a 2 i de 4 a 8 i els diumenges de 10 a 2 del migdia. Els dilluns el servei de la Deixalleria resta tancat.

Arca Maresme agafava les regnes de la Deixalleria amb dos objectius: donar un millor servei i millorar la gestió, fins aleshores molt deficient. Segons l'encarregat general de l'empresa, David Domingo, de moment s'acceptaran els mateixos residus que fins ara, però en un futur és previst ampliar el servei. Els responsables d'Arca Maresme s'han posat a treballar de valent per rentar la cara a la Deixalleria. Segons Domingo l'estat actual de les instal·lacions no és el més adequat.

Ríos, sisè a Edmonton

L'argentoní José Ríos va sumar a Edmonton (Canadà) el seu primer diploma de finalista en uns mundials d'atletisme. Ho va fer en la prova dels 10.000 metres llisos en la qual el del Cros va entrar en un extraordinari sisè lloc, només superat

per un blanc, el també espanyol Fabián Roncero, i pels africans. Amb un temps de 27 minuts i 56 segons, Ríos va donar en tot moment la cara aguantant el ritme del grup capdavanter. Amb aquest magnífic sisè lloc, Ríos deixava enrera definitivament els dubtes sobre el seu rendiment a la final mundialista després dels greus dolors que havia passat en dies anteriors al peu dret. La final dels 10.000 va donar la medalla d'or al kenia Khamaithi i el bronze al gran derrotat, la lleghenda, l'ímbatible etiop Heile Gebreselassie. José Ríos segellava així una nova gran campanya en la qual el 15 de juliol passat revalidava el títol de campió d'Espanya de 10.000 en una cursa disputada a Mataró. Ningú va poder seguir l'argentoní (tot i la febre dels dies anteriors), ni tan sols Fabián Roncero. Ríos va aturar el crono en uns excel·lents 27 minuts, 38 segons i 59 centèsimes.

Rotonda il·luminada

Un llum central de sis focus i tres fanals han convertit la rotonda que es troba just al costat de la C-60, l'antiga B-40, en un giratori ben visible a la nit. L'objectiu del nou enllumenat, col·locat el juliol, és evitar alguns accidents que s'acostumen a produir de nit, quan la zona queda completament a les fosques i els conductors no coneixen el terreny. Els fanals complementaris s'han instal·lat un a l'encreuament de la C-60, un altre a la cruïlla

que porta a Mataró i un de tercer a la connexió amb la rotonda de les palmeres. Els treballs, que ha finançat el Departament d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, han costat uns 7 milions de pessetes.

Brigada verda

Des de principis de setembre, Argentona compta amb dues persones per desenvolupar les tasques de l'anomenada brigada verda. Es tracta de tenir cura del medi ambient, vigilar els abocadors incontrolats, i netejar i cuidar els boscos. La contractació dels membres d'aquesta unitat forma part dels plans d'ocupació finançats pel Fons Social Europeu i gestionats pel Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya. Aquesta no és la primera vegada que l'Ajuntament d'Argentona contracta dos peons per a feines mediambientals. L'èxit i els bons resultats de l'experiència han contribuït a acollir-se de nou a aquests plans. La brigada durà a terme tasques mediambientals al llarg de 6 mesos.

Festes del Cros

La pluja va deslluir alguns dels actes de Festa Major de Sant Miquel del Cros. El mal temps va obligar a canviar d'escenari part de les activitats. Un espai més reduït i l'amenaça d'aiguats van minvar la participació. Tot i la pluja, un dels organitzadors, Ildefonso Romero, ha fet una valoració positiva de tres dies intensos que van aplegar tornejos esportius, balls de festa major, festivals flamencs i espectacles pirotècnics. De tots els actes el més lluit i el que més gent va congregar va ser, sens dubte, el festival de flamenc. Les actuacions de la Casa Cultural del Sentimiento Andaluz de Sant Miquel del Cros i els quadres de ball de la Casa d'Andalusia de Mataró van satisfer els assistents. El punt i final a la Festa Major de Sant Miquel del Cros la van posar els Diables d'Argentona amb un espectacle pirotècnic.

José Ríos (al mig) al costat de Txema Martínez (esquerra) i Fabián Roncero (dreta).

COSES DE LA VILA

Un Onze Puig

F. CATALÀ ROCA

La Diada de l'Onze de Setembre va ser molt lluïda un cop més a Argentona. En aquesta ocasió, l'arquitecte mataroní i estiuejant de la vila Josep Puig i Cadafalch (del qual se celebra un any commemoratiu) va endur-se bona part del protagonisme de la jornada catalanista. I és que els principals actes de la festivitat es van centrar en la seva figura. Al migdia, l'historiador Albert Balcells va pronunciar una conferència al Saló de Pedra sobre la faceta política del que va ser president de la Mancomunitat de Catalunya a principis del segle passat. Més tard i també amb molta assistència es va estrenar al Museu del Càntir l'esperada exposició de fotografies de Català i Roca sobre la casa de Puig a la plaça de Vendre. És una mostra itinerant (estrenada a Barcelona i que ha passat també per Tarragona) de trenta instantànies d'excel·lent qualitat que va fer Català l'any 1966 curiosament per encàrrec d'un altre il·lustre estiuejant argentoní, Antoni de Moragas, aleshores cap del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

Abans dels actes relacionats amb Puig i Cadafalch, hi va haver la tradicional ofrena floral Espanyolista entre altres entitats.

La nit abans ja hi havia hagut, però, la primera ofrena floral de la Diada. De fet, va ser tota una novetat a càrrec de la secció local de Convergència i Unió. La coalició nacionalista, després d'un sopar amb havaneres i cremat a la plaça Nova, va disposar les flors en honor a l'històric dirigent català més enllà de la mitjanit. La jornada del dia 11 es va tancar amb una gran exhibició dels castellers de Mataró, els Capgrossos, a la plaça Nova. D'altra banda, el 10 de setembre es va celebrar un ple extraordinari amb un únic punt: una moció a favor de l'autodeterminació de Catalunya, aprovada per tots els grups excepte el PP que hi va votar en contra.

Soy, escriptor

El batlle d'Argentona, Antoni Soy, en la seva condició d'economista, ha tret a la llum el seu primer llibre en solitari. Es tracta d'un recull de diferents articles, la majoria publicats a l'última dècada als diaris El Punt i Avui, i d'altres de nous. L'obra, titulada *Economia, política i sobiranisme*, va ser presentada el 28 de setembre passat en un acte del Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell (del qual és membre) que va moderar el periodista de TV3 i amic personal de Soy, Joan Oliver. El títol del llibre resumeix perfectament les qüestions de què Soy parla en els seus articles, que no ha ordenat cronològicament sinó per temes. És una barreja d'economia i política, amb el sobiranisme de fons.

L'obra del batlle argentoní conté també referències al món municipal. Soy treu conclusions clares i destaca com a problema bàsic: el sistema de finançament dels ajuntaments que estan assumint els costos de competències que no els pertocuen a ells sinó a les autonomies i a l'Estat. Antoni Soy és un profund coneixedor de la Unió Europea, un tema del qual parla en força articles. Soy forma part de l'anomenat grup d'euroescèptics, gent que creu en Europa però no en el fet que aquesta unitat hagi de solucionar tots els problemes. *Economia, política i sobiranisme*, l'última obra de l'economista

argentoní, consta de prop de 400 pàgines i es pot comprar per un preu de 2.000 pessetes.

Autobús universitari

Anar a la Universitat Autònoma de Bellaterra s'ha convertit en un autèntic malson per als joves argentonins. La manca d'un autobús que faci el trajecte Argentona-Bellaterra, obliga els estudiants a fer un complicat recorregut. Els joves de la vila han d'agafar un autobús que els porti fins a Mataró, i allà agafar-ne un altre de l'empresa Casas que els porti fins a l'Autònoma. El més curiós del cas és que aquest transport passa per Argentona però no s'hi atura. Un fet que els argentonins troben absurd. Després de la negativa de l'empresa CASAS a fer una parada a Argentona, un grup de joves ha decidit començar una recollida de signatures que es fa al Casal de Joves i al Centre Parroquial. Una de les portaveus de la iniciativa, Mariona Noè, creu que aquest any no s'aconseguirà res però potser de cara al proper curs hi ha alguna oportunitat. Si el tema prospera, els universitaris argentonins guanyaran comoditat i temps.

Nieto al Badajoz

El futbolista argentoní Pedro Nieto s'ha compromès per a les properes dues temporades, amb opció a una de tercera, amb el Badajoz de la Segona Divisió A. El defensa central de la vila torna d'aquesta manera a la categoria de plata del futbol espanyol després d'un any a la Gramenet, un any positiu pel títol de lliga però trist pel desastrós play off d'ascens. Després de l'experiència al Recreativo de Huelva de fa dues temporades, el Pedro afronta la situació amb més tranquil·litat i sobretot amb ganes de triomfar i de poder consolidar-se en el món del futbol professional. Nieto està sota les ordres d'un tècnic amb passat, com ell, a l'Espanyol: Juanjo Díaz.

El càntir de Barca es va vendre força bé el dia de Sant Domingo.

La tombola dels gegants per recaptar fons.

Les sardanes tampoc no van faltar.

FESTES L

Les festes arrancaven amb anècdota. Una molla trencada deixava inutilitzat el sistema automàtic de repicada del campanar de l'església, i va caler tocar les campanes a mà. Entre els improvisats campaners, la colla de Diablers d'Argentona amb el regidor de Joventut, Lluís Viladevall, al capdavant. Aquell divendres, primer dia de festa major, es van lliurar els premis de diversos concursos. El primer, el de pintura ràpida amb molta participació. El guardó més important, valorat en 100 mil pessetes, va ser per a Josep Plana López, un pintor de Begur. Pel que fa a l'aquarel·la el primer lloc va ser per a Àngel Asensio, un arquitecte que va representar la plaça de Vendre. En la categoria infantil, la de més participants, el primer va ser Andreu Pi, un noi de 10 anys que va pintar la casa Puig i Cadafalch.

L'altre concurs, el d'aparadors, coorganitzat per l'Ajuntament i Unió de Botiguers, donava com a vencedor l'establiment El Petit Rebot, regentat per la Pilar Rius. El correfoc dels Diablers i la Nit Boja van posar el colofó de la jornada inaugural amb molt de públic.

Més de 6.000 càntirs venuts. L'endemà tocava llevar-se d'hora per assistir a l'ofici de Sant Domingo. L'acte, que es va tornar a allargar en excés, va contenir un cop més el tradicional vot de poble. L'alcalde, Antoni Soy, va demanar al patró, entre altres coses, tolerància i civisme. Després va arribar la benedicció, la posada a la venda del càntir de l'any, el càntir de barca de la Bisbal del qual s'acabarien comprant uns 6.300 exem-

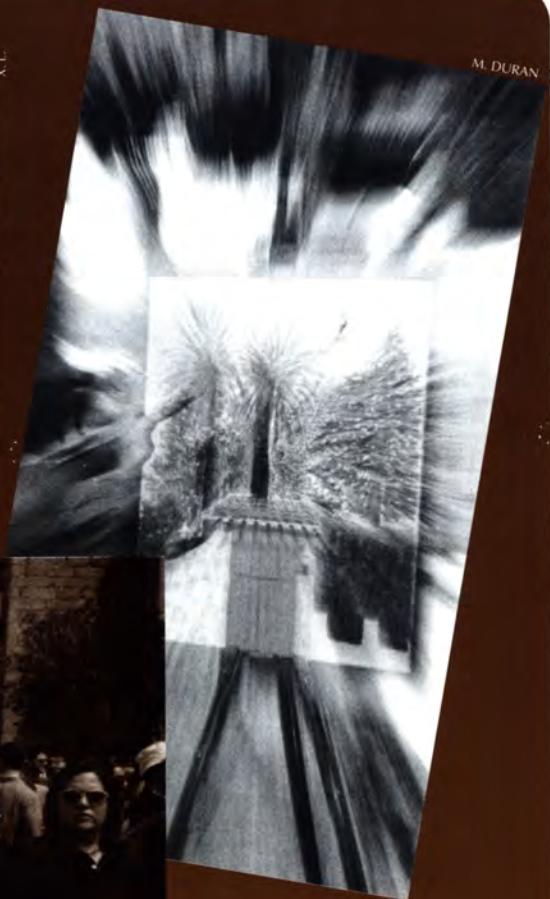
plars. Els Geganters estrenaven una tombola al carrer Gran per recaptar diners per a l'organització de la Segona Trobada de Nans i Gegants de Catalunya que es farà a la vila l'any vinent. Al migdia, s'obria oficialment la Fira de Ceràmica i Terrissa amb l'estrena de l'exposició de la ceramista Madolà. La prestigiosa artista catalana havia compost escultures de fang, figures volumètriques formades a través de diverses peces, amb un enfocament expressionista cap al món de l'aigua. Jordi Barnet i Margarida Bagot van guanyar la prova de l'aixecada de càntirs, que va atreure un cop més totes les mirades. Dissabte també començaven els concerts de la Garrinada. En els diferents dies n'hi va haver per a tots els gustos. Diumenge al vespre, tocava el grup de moda darrerament a la vila: els Aqstics.

Una jugada del partit de veterans entre Argentina i Espanyol.

Quim Perajóan (esquerra) assistia el guanyador del concurs de càntrirs, Jordi Barnet (dreta).

El concurs de pintura ràpida va tenir una gran participació dels més petits.

LUÏDES

Amistosos esportius. Diumenge, els esports es van emportar bona part del protagonisme. La cursa popular se la va adjudicar Enriue Luque del Laietània. A la tarda els Llops van derrotar els Reds en el matx del desè aniversari del club de futbol americà de la vila. La plantada de gegants, i les novetats del teatre italià i del concert de country van arrodonir la jornada de vespre-nit. Dilluns, la pedalada popular va aplegar força participants i molts espectadors. Al migdia, arribava la repicatronada a càrrec dels Diablers d'Argentona. L'encesa de la tercera edició de la "mascletà" argentonina la va fer l'Eulàlia Viñals, de cal Magret. En un minut es va esfumar tota la feina d'un matí, un riu de pólvora que es va sentir gairebé a Mataró.

A la tarda, partit de costellada, partit amistós de veterans entre l'Espanyol i l'Argentona. Era la morbositat de veure l'enfrontament entre el portaveu del club blanc-i-blau, l'argentoní Joan Collet –a les files quadribarrades–, i els seus ídols de tota la vida (Márquez, Solsona, Mauri, Molinos...). Els periquitos van imposar-se per 7 a 3 a un conjunt argentoní en el qual es va arribar a veure altre cop de curt Carles Moliné, amb uns quilos de més, això sí. Aquesta festa major va tornar a tenir sopar popular però aquest cop inclòs dins la programació de la Garrinada. Un sopar a les escoles a base de pa amb tomàquet, mongetes i botifarra de pagès a la brasa.

Alta participació. Els càlculs de l'organització apunten que s'ha mantingut la tendència dels últims anys, i que la Fira i

les festes argentonines han assolit xifres de públic que volten entre els 90 i els 100 mil visitants, inferiors a les de l'any passat. L'ampliació del recinte firal i dels horaris s'han revelat com unes bones novetats en aquesta nova edició del certamen terrissaire i ceramista argentoní. Segons el director de la Fira, Oriol Calvo, fins i tot alguns estands van haver de tancar més tard de l'habitual per poder atendre la gran demanda del públic. Els firaires van venir de tots els racons, fins i tot del Canadà. Enguany també es va lluitar per millorar els accessos a la vila en aquests dies de tant rebombori i aglomeració de visitants. Els resultats indiquen que es va en la bona línia però encara caldrà posar-hi més èmfasi. I és que dissabte a la tarda inevitablement es van tornar a col·lapsar les entrades.

Francisco Robles a l'estand que sol instal·lar al costat de la plaça de l'església.

«El càntir és únic»

Què li ha semblat la Fira d'enguany a Argenton?

L'organització està molt bé. Això és únic. Aquí a Catalunya es fan moltes coses, exposicions, però aquesta té una imatge molt important per aquest col·leccionista que vol guardar aquella peça. El càntir és una cosa molt gran. A banda del negoci, clar, perquè el tema econòmic és molt important, tots venim a guanyar un duro, i aquí se'n guanyen.

S'havia comentat entre els terrissaires que fóra interessant introduir alguns canvis sobre les dates de celebració del certamen.

És cert, però no puc parlar en nom de tots. Personalment penso que tot depèn de com caigui l'any. Sempre he vist, des que vinc, que estaria bé avançar l'estrena de la Fira un dia abans del 4 d'agost. A banda d'això, seria positiu també que quan Sant Domingo caigués entre set-

mana, la Fira agafés un cap de setmana. Així tindríem l'habitual diumenge bomba, en què venem moltíssim, derrotem a tothom.

Vostè és dels que fa més temps que no es perd la cita amb el càntir i la terrissa de la vila. Això vol dir que funciona bé, i que s'hi troba de gust?

Jo estic a gust aquí, ve molt públic. Pensa que aquest carrer (Torres i Bages) és molt estret. De tanta gent que s'hi amuntega, molts cops no t'estrenes en la venda, perquè si un està comprant l'altre te l'empenya, se l'emporta arrossegant, és com un riu d'aigua, com una tempesta que va fer un any aquí i que s'enduia les caixes cap avall, i les peces a l'aigua. Vinc a Argenton perquè m'agrada. Si venc millor.

La seva bona relació amb la vila arriba fins al punt que vostè va cedir peces importants al Museu del Càntir?

Sí, efectivament, vaig donar dos càntirs ancestrals de la meua família. Són exemplars irrepetibles, dels quals no existeix ni la terra, ni els terrissaires que els van fer. Això no té preu. En el Museu hi ha d'haver peces d'aquestes. Peces fetes a mà, amb aquell aire d'abans, i amb tradició nascuda en generacions que van des dels rebesavis fins avui.

Què me'n pot dir dels càntirs que ven ara?

En tinc de tres tipologies que ja són molt famosos. Són una marca com ho pot ser un cotxe. Un porta gairebé 35 anys registrat; el segon va rebre el reconeixement de l'Ajuntament d'Almeria perquè reprodueix un exemplar de milers d'anys enrera, i el tercer, anomenat "Sol", destaca per la seva original forma, buït del cos habitual. D'aquest en certa ocasió me'n va fer un encàrrec la Marta Ferrussola, la muller del president de la Generalitat.

I del públic de la Fira què en pensa?

El públic d'aquí en sap més que molts llocs d'Espanya, parlo del càntir. Hi ha coneixements de plats i de gerres també. Però pel càntir no hi ha cap lloc a Espanya com aquest. Jo he promocionat molt Argenton a través de televisió, ràdio i diaris. Amb diners, això no es paga.

Quina és la situació de la terrissa a l'actualitat?

És molt difícil trobar terrissaires a altres països. La terrisseria està desapareixent. Només podem parlar de Portugal i Espanya com a llocs on queden els millors terrissaires que aguanten aquest ofici.

Per què?

Per circumstàncies de la terrisseria. Eren persones grans i han deixat de produir. A molts pobles de província han desaparegut: a Extremadura, Andalusia, Castella-Lleó de 10 en queda 1. El que té família ho pot aguantar (pares, fills, germans...), el que no mor, no hi ha hagut ajuts, subvencions, per als petits i mitjans terrissaires. Ajuden les grans indústries. Cal ajudar aquesta cultura, aquestes arrels. És un més dels oficis artesans que han desaparegut. És una pena veure com s'esvaeix l'alforja d'esparg, el ferro, els bons tallistes. Cada cop en queden menys.

President de la Federació Espanyola de Terrissa, Francisco Robles és un dels més fidels empresaris del sector que instal·la any rera any la seva paradeta a la Fira Internacional de la Ceràmica i la Terrissa d'Argenton. Robles, originari de La Cañada (Almeria), ha vist moltes exposicions però cap com la de la vila, excepcional pel que fa al món dels "botijos".

Mentides sanes

Alumnes d'un taller d'escriptura local publiquen un llibre de contes ambientats a llocs coneguts d'Argentona

Primavera del 2000. Un grup de persones posen punt i final al primer taller d'escriptura que es fa a Argentona. S'acaba el taller on han après a perdre la por per esquitjar sobre el paper les seves càbories, on han descobert l'immens poder de la literatura. La professora, Assumpta Margenat, s'acomiada dels alumnes tot incitant-los a no deixar d'escriure els seus impulsos. Deu dels alumnes s'ho prenen al peu de la lletra i es plantegen complir un dels somnis que des de petits ballaven en les seves ments inquietes: escriure un llibre. Ràpidament, Mercè Rigalt, Glòria Garriga, Cristina Gómez, Eloi Aymerich, Martí López, Imma Vives, Rosa Vila, Anna Cabot, Assumpta Mínguez i Enric Serras es posen a treballar amb unes reunions inicials que serveixen per decidir el tema del llibre. Tots estan d'acord en escriure un llibre de contes on l'acció transcorri en deu punts emblemàtics de la vila.

Escenaris populars. És el cas de la paret de les Mentides, la Font Picant, l'Aixernador, St. Jaume de Traïà i l'església, entre d'altres. Amb els llocs ja assignats, els autors del llibre comencen a barrinar la història més adient per a cada espai, definir els personatges, modelant l'acció, cercant els conflictes a desenvolupar. Amb els primers esbossos fets, els autors llegeixen les obres per veure què funciona i què s'hauria de canviar

en reunions periòdiques que es fan a casa d'un dels autors, que aviat es converteix en un espai màgic per a les lletres, gràcies als llibres que envolten la sala i els carquinyolis i vi ranci que animen els textos. En cada una d'aquestes reunions es veuen rostres de dubtes i de desconfiança amb un mateix. Alguns dels autors, ja amb certa experiència en el món editorial, s'encarreguen de tranquil·litzar-los, no sense recordar que s'ha de treballar i corregir un cop i un altre els textos. Però a l'ambient es respira il·lusió perquè

l'Ajuntament i el *Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell* els han confirmat que ajudaran a fer viable el projecte. Però toca també tractar els aspectes menys literaris. Es demana la col·laboració de Montse Mayoral per il·lustrar, magistralment, cada un dels contes i Jordi López per dissenyar, a partir d'una foto d'Alfons Güell, la portada del llibre.

Estrena endarrerida. Per problemes de pressupost, el llibre no pot sortir per Sant

Jordi impedint així que es baralli amb Mercès Roques, Carles Simós i Pérez-Revertes per arribar als ulls dels lectors, i el projecte es veu obligat a amagar-se al calaix, entre la pols. Però una obra com aquesta no podia quedar en l'oblit i un nou impuls de totes les parts fa possible reactivar el projecte i editar el llibre. Durant la Festa Major d'Argentona els autors posen a la venda els primers 125 exemplars del llibre, que s'esgoten en tan sols un dia i mig, davant la sorpresa dels mateixos autors. A mitjan setembre la resta de llibres es posen a la venda a les llibreries de la vila tot esperant continuar mostrant les cares amagades d'aquests espais argentonins. I és que encara no l'has llegit? Doncs no tardis perquè el novembre es farà una interessant ruta literària per aquests llocs on cada autor llegirà la seva obra.

Després d'un any treballant en el projecte deu argentonins han pogut complir el seu somni editant *Deu eren deu les mentides d'un poble*, el primer llibre de contes d'Argentona. Són deu contes que, escrits per deu argentonins d'edats diverses (dels 19 als 84 anys), se situen en deu espais de la vila per inventar deu històries picants, sensuals, tràgiques o amoroses. Aquí tenim l'explicació detallada de com van néixer aquestes "mentides" sanes.

Fomentem la participació ciutadana

Entesa per Argentona (L'Entesa)

Establir una nova forma de relació entre els governants i els vilatans, basada en el diàleg, la informació, la transparència i la comunicació. Ha estat una constant de la nostra actuació, amb mitjans tradicionals i, també, amb noves formes de fomentar la participació ciutadana.

Un dels canvis necessaris a la política i la gestió municipal és fomentar la democràcia participativa. Establir una nova forma de relació entre els governants i els vilatans, basada en el diàleg, la informació, la transparència i la comunicació.

Encara hi ha molt per fer en aquest sentit, però està clar que s'ha fet molt en aquests darrers dos anys. Ha estat una constant de la nostra actuació, amb mitjans tradicionals i, també, amb noves formes de fomentar la participació ciutadana: la consulta popular directa dels preprojectes de rehabilitació de la SALA; la reunió de poble; la creació i regulació del defensor/a dels vilatans; la creació i organització de la COMCA (Comissió dels Mitjans de Comunicació d'Argentona).

La reunió de poble, que aquest any i els propers repetirem, ha estat una manera d'aprofundir en aquesta nova manera de fer, tot donant la paraula a les ciutadanes i als ciutadans d'Argentona.

La creació del defensor/a dels vilatans és un altre pas en el mateix sentit. Aquesta és una institució independent a la qual pot acudir tothom i que ha de vetllar pels drets dels ciutadans/ciutadanes davant de l'actuació de l'Administració municipal. Podrà recollir tot tipus de queixes, suggeriments o propostes amb l'objectiu final de millorar el funcionament de l'organització municipal.

La COMCA n'és un altre exemple. És una comissió independent que vol garantir que els mitjans de comunicació municipals siguin: independents, neutrals, plurals, defensors dels drets humans, professionals i de qualitat. Tothom pot dirigir-se a la COMCA per tal d'aportar les seves propostes, suggeriments, queixes o noves idees.

En definitiva, es tracta d'avançar en la promoció de la participació ciutadana i del control democràtic de la política i la gestió de l'Ajuntament. Aquest va ser un compromís electoral que vàrem adquirir i que anem complint de forma clara i decidida.

Autonomia pressupostària

Grup Municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)

Igual que les famílies els ajuntaments han de fer quadrar els seus pressupostos de tal forma que amb els ingressos cobreixin la despesa corrent, els crèdits i les inversions; actualment això ja està regulat per la Llei de finançament de les hisendes locals, on s'especifica quina part del pressupost pot ser dedicada a pagar els crèdits.

Durant aquestes setmanes estem acabant d'enllestir el pressupost municipal per al 2002; aquesta tasca no és gens fàcil ja que els recursos són limitats i les necessitats a cobrir són moltes. Des dels municipis cobrim serveis que no són competència nostra, sense que se'ns donin els recursos suficients per assumir-los, però serien necessitats que d'altra manera quedarien desateses; amb tot, les economies dels ajuntaments són les més sanejades dins el món de les administracions. La Llei d'estabilitat pressupostària del PP vol limitar encara més la possibilitat d'endeutament de les administracions locals. Traduint la gestió dels recursos que té un municipi a una escala familiar, d'una forma molt simplificada, tenim el que s'anomena despesa corrent i les inversions. Per a una família la despesa corrent serien les despeses del dia a dia, el menjar, el vestir, la llum, l'aigua, l'oci, etc.; per a l'Ajuntament això es tradueix en els subministraments, els sous, les activitats culturals, esportives... la neteja viària, de les zones verdes, l'enllumenat... Les inversions per a una família serien la compra d'una casa, un cotxe, un ordinador...; per a l'Ajuntament això es tradueix en la construcció d'equipaments: un teatre, un poliesportiu, un mercat, un parc... Són molt poques les famílies que poden comprar-se una casa només amb el que hagin estalviat, sinó que demanen un crèdit per anar-ho pagant de mica en mica, així mateix una família no demana un crèdit per menjar, vestir o pagar la llum. Quan es parla de l'endeutament d'un municipi, es parla dels crèdits a què ha de fer front.

Igual que les famílies els ajuntaments han de fer quadrar els seus pressupostos de tal forma que amb els ingressos cobreixin la despesa corrent (el dia a dia), els crèdits i les inversions; actualment això ja està regulat per la Llei de finançament de les hisendes locals, on entre altres coses s'especifica quina part del pressupost pot ser dedicada a pagar els crèdits.

Si tirés endavant aquesta llei hi ha moltes necessitats que els vilatans d'Argentona podríem trigar molt temps a tenir cobertes, serà molt difícil poder rehabilitar la Sala, construir el poliesportiu, el casal d'avis, el casal de joves, etc.

De nou, la neteja

Ens sap greu haver de tornar a parlar de la neteja del nostre poble, tenim l'obligació de fer-ho fins que ens escoltin, i ens el netegin. I és que ens costa convèncer l'actual equip de govern que per sobre d'interessos partidistes aquest assumpte és prioritari. Si no volen fer-ho que ho diguin però mentrestant no callarem, ens farem pesats, i en seguirem parlant fins a aconseguir-ho.

Vàrem demanar diverses vegades a l'equip de govern que netegessin Argentona abans de la Festa Major, els ho vàrem recordar en l'últim *Cap de Creus*, hem entrat fotografies per registre i les hem mostrat en els plens perquè se n'adonessin, per si no s'hi havien fixat o no ens creien; però ni així. Hem de creure que no tenen voluntat de fer-ho?

Hem sentit vergonya aliena quan per la Festa Major els nostres convidats veien piles de brutícia acumulada d'uns quants dies en indrets concorreguts per la gent que ens visitava; hem sentit vergonya aliena quan en la celebració de l'Onze de Setembre, vàrem anar a retre homenatge als defensors de la nostra terra en una plaça del Molí plena de deixalles i fanals que no funcionen.

Escombraries; carrers plens de fulles, pedres, forats i sorra; herbes i plantes crescudes on no n'hi hauria d'haver; manca total de plantes i flors on caldria. Aquesta és l'Argentona que denunciem, i ho farem tantes vegades com calgui.

En un altre àmbit, des del grup municipal de CIU, volem felicitar les entitats del poble: geganters, puntaires, diables, etc. –no cal fer-ne una llista– pel seguit d'actes que varen acompanyar i donar vida a la nostra Festa Major, i més recentment al Patronat de la Vellesa, per l'exitosa organització de la Festa d'enguany i als responsables del grup de teatre del Centre Parroquial per haver portat a la nostra vila l'Onzena Trobada de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya.

Voldríem que el suport incondicional que totes les entitats argentonines tenien quan CiU estava al govern municipal continués avui, però alguns comentaris d'ací i allà fan que ens preguntem: Realment l'actual equip de govern fa tot el que caldria per a les entitats del poble? Sincerament en tenim alguns dubtes.

Comitè Executiu Local de Convergència
Democràtica de Catalunya (CDC)

CONVERGENCIA
I UNIO

Hem sentit vergonya aliena quan per la Festa Major els nostres convidats veien piles de brutícia acumulada d'uns quants dies en indrets concorreguts per la gent que ens visitava; hem sentit vergonya aliena quan en la celebració de l'Onze de Setembre, vàrem anar a retre homenatge als defensors de la nostra terra en una plaça plena de deixalles.

Autodeterminació?

El 10 de setembre passat, se celebrà un ple extraordinari amb un únic punt a l'ordre del dia: el dret a l'autodeterminació de Catalunya.

El PP d'Argentona vol resumir la seva intervenció en contra de l'esmentada moció. El PP respecta postures de partits polítics a favor d'aquest "dret" i per això demana respecte cap a partits, com el nostre, que es troben bé dins de l'actual marc constitucional i estatutari.

El PP d'Argentona fonamentà la seva intervenció en les incongruències de la moció: 1r-Actualment ja no es viu una situació de descolonització que va fer que les Nacions Unides, l'any 1945, parlessin de l'autodeterminació; però sempre demanant l'autogovern i mai el trencament d'un estat com en reiterades ocasions van dir les Nacions Unides.

2n-El "dret" d'autodeterminació no és un dret fonamental col·lectiu simplement perquè aquests tipus de drets no existeixen. Un dret fonamental és aquell inalienable a la persona i aquí l'autodeterminació seria sinònim de llibertat personal: la llibertat d'un home lliure de decidir, dins d'un ordenament, el que li convé, i així aquest dret seria contradictori amb un dret d'una col·lectivitat a la qual pertany.

A més a més, la moció implicava interrogants:

1r- De caire territorial: On està el límit territorial? Ja que si Catalunya l'exerceix, per què no la Vall d'Aran amb relació a Catalunya?

2n- De caire temporal: Si el "dret" és obert en el temps la inestabilitat és l'escenari polític. Quants cops calen per fer-lo valer? (Recordem Quebec.)

3r- De caire quantitatiu: una decisió d'aquest tipus qui i quants l'han de ratificar?

El PP creu que en un sistema democràtic, com és l'espanyol, l'autodeterminació significa: a) L'autogovern de les comunitats autònomes, i en el nostre cas, el de Catalunya, que el gaudeix gràcies al reconeixement que fa la CE'78 i b) La possibilitat que el ciutadà, periòdicament, mitjançant les eleccions democràtiques, s'autodetermini escollint entre les diferents candidatures.

Grup Municipal del Partit Popular (PP)

PP

El PP d'Argentona vol resumir la seva intervenció en contra de l'esmentada moció. El PP respecta postures de partits polítics a favor d'aquest "dret" i per això demana respecte cap a partits, com el nostre, que es troben bé dins de l'actual marc constitucional i estatutari.

Contrallums

Llorenç Soldevila

Rosalia de Castro

Plovineja, el just per haver d'obrir el paraigua. Padrón, una ciutat com totes quan només hi passes amb el cotxe. T'has de parar i trepitjar-la i per una carretera no enquitranada que va paral·lela a la via, arribar-te fins a la casa-museu de Rosalia de Castro, poc més o menys davant per davant de l'estació del tren. Fa 150 anys, devia ser un paisatge totalment rural, solitari, ple de silencis i presagis en el cor del fred i de les pluges.

Rosalia, filla de Teresa Castro i d'un capellà, José Martínez Viojo, que la Rosalia adulta coneixerà gairebé d'amagat a la col·legiata de Santa Maria de Iria, quan amb mitges veritats podrà assumir qui era el seu pare. Trauma que va fer que apliqués un gran zel maternal en els seus fills. Rosalia casada el 1858 amb Manuel Murguía, crític i escriptor, polític, un veritable triomfador dels ambients polítics i culturals madrilenys, que l'ajudarà, amb consells, i que durant anys pràcticament l'anul·larà amb la seva fama i triomfs. El temps, però, sempre posa les coses al seu lloc. Era ella, la Rosalia d'extraordinària sensibilitat, qui guanyaria el pols a pols amb la història i l'oblit.

Una veu pura, exquisida, aparentment fosa amb la popular que travessa els segles, però plena de personalitat i força. La poetessa per excel·lència d'un país i d'un temps en què prendre posicions crítiques, inusuals, per part d'una dona, era tota una heroïcitat. Va escriure: els homes es miren les literates pitjor de com es mirarien el diable. Rosalia, la llum diàfana i persistent en un laberint d'ombres socials, maritals, personals (desenganys sentimentals, la mort dels fills). La Rosalia que, sobretot, va mantenir una veu pròpia, sincera, lírica, pura, que ella mateixa definia com una arpa de només dues cordes: la imaginació i el sentiment. I que encara ressona per tots els tombants on nia la poesia.

ETA a Argentona

Detenen i empresonen un presumpte col·laborador del grup terrorista que vivia en una casa de can Raimí

El 24 d'agost passat es recordarà durant molt de temps a Argentona. De matinada, un ampli dispositiu de la guàrdia civil entrava amb caputxes i armes en un habitatge situat al carrer número 6 parcel·la 121 de la urbanització de can Raimí. Hi detenien inicialment dues persones: la periodista del diari El Punt Aurèlia Comas Riera i el seu company basc, Pedro Álvarez Fernández de Mendía. L'acció formava part d'una operació policial a gran escala per a la desarticulació del comando Barcelona d'ETA, amb detencions també a Terrassa i a la ciutat comtal. Segons van explicar els veïns, després d'escorcollar la casa, la guàrdia civil va endur-se els dos presumptes col·laboradors i caixes amb material divers. Les mateixes veus coincidien a remarcar que era una parella normal, que portava un any vivint a la urbanització i que feia vida com qualsevol altra. Mai haurien sospitat una possible vinculació amb la banda terrorista, tot i que casualment fa uns mesos es va trobar per la zona un paper sospitós escrit en euskera. Un indici o una casualitat, però en aquests casos la policia no descarta mai res.

Comas, innocent; Álvarez, empresonat. La notícia va aixecar molt enrenou. Dos dies després, el jutge Baltasar Garzón ordenava l'alliberament sense càrrecs d'Aurèlia Comas després que la guàrdia civil la interrogués i constatés que no tenia cap relació amb l'organització terrorista. Del seu retorn a la vida normal, el que més li va xocar va ser l'allau de titulars i portades de diaris que el seu nom va ocu-

par, i va plantejar-se fins i tot de prendre mesures contra aquells que havien passat per alt la seva presumpció d'innocència. Comas recordava també clarament la jornada de la detenció. «No ho oblidaré mai. Va ser molt bèstia. Són coses que tot i que al final no acaben en res, ja les tens, ja les duus a dins, i no me la podré treure més de sobre.» El seu company sentimental, Peru Álvarez, en canvi va passar a disposició judicial i se'n va dictar l'empresonament incondicional per presumpta col·laboració amb banda armada. Segons fonts policials, Álvarez hauria acompanyat el presumpte màxim responsable del comando, Fernando García Jodrá, a l'hipermercat Alcampo on es pretenia fer un atemptat probablement amb cotxe bomba. En el mateix sentit, Garzón també acusa el jove basc d'haver facilitat informació sobre possibles objectius (regidors del PP) del Maresme i de

L'entrada de la casa on es va detenir el presumpte col·laborador d'ETA.

El carrer de casa

L'argentoní Eloi Aymerich acaba de rodar la seva primera sèrie per a televisió.

Una nit de finals d'estiu. Altes hores de la matinada. Dos joves passen pel casc antic de Mataró. Caminen des de la plaça de la Peixateria fins a la plaça Santa Anna. Observen el carrer que durant anys els ha enamorat i sorgeix la idea: plasmar en una sèrie el que passa en un indret com aquell on la tradició xoca amb la modernitat. Això és el que els va passar l'any passat a l'argentoní Eloi Aymerich i al seu amic Joan Salicrú. D'aquest pensament en va sorgir *El carrer de casa*, una minisèrie de 8 capítols de 25 minuts de durada que properament s'emetrà per Televisió de Mataró.

El carrer de casa parteix d'un triangle amorós: la Marga, una estudiant de belles arts; l'Arnau, un informàtic; i el Jean-Pierre, un pintor vingut de la Catalunya Nord. La Marga i l'Arnau fa 7 anys que surten i han arribat a un punt en què res té sentit, la seva relació està en crisi i no saben ben bé per què. L'arribada del Jean-Pierre, un artista que ve a robar "la llum del Mediterrani", serà la gota que farà vessar el got. A partir d'aquest fet, la trama inclourà un seguit de personatges

normals i corrents que viuran històries versemblants. Aymerich explica que *El carrer de casa* vol trencar els esquemes típics d'una telesèrie. Un luxe que es poden permetre perquè no els pressiona ningú. El carrer de casa es formula diverses preguntes: com afronta la gent gran la mort?, per què els immigrants no poden ser racistes?, és tan fàcil que una nena de 16 anys aborti?, què passa quan una dona descobreix que el marit pega el seu fill? Qüestions extrapolables a qualsevol indret, una problemàtica que sorgeix en molts indrets.

Els productors són conscients que seran inevitables les comparacions amb sèries tan conegudes com *Poble Nou* o *El cor de la ciutat*. Per Aymerich la diferència és que *El carrer de casa* es basa «estrictament en un carrer i en la manera en què s'experimenta amb els personatges i les relacions».

El ritme del rodatge ha estat trepidant. Durant 20 dies actors, realitzadors, productors i càmeres han envaït els carrers de Mataró. En total un equip de persones

amb una mitjana d'edat de 25 anys ha estat treballant colze a colze. En alguns moments els nervis i les tensions han esclatat. Amb tot Aymerich ho considera una experiència «fantàstica» en la qual han après «moltíssim».

La pel·lícula és fruit d'una coproducció entre Televisió Marató i Clack Productions. Han comptat amb 1 milió de presupost, una quantitat ínfima si es té en compte que en les telesèries habituals hi ha 10 milions per capítol.

La major part de la sèrie ja està gravada. Tan sols queda enregistrar algunes seqüències, i el més feixuc: el muntatge. En total sortiran 8 capítols de 25 minuts. L'argentoní ha deixat ben clar que no han volgut fer cap *Dallas*: «La durada no ens importava, el més interessant era treballar cada escena, cada paraula i deixar-ho tot molt polit.»

Quan la sèrie estigui enllestida s'emetrà per Televisió de Mataró ben aviat. El mes de maig es presentarà al Mercat Audiovisual de Granollers on s'intentarà vendre al circuit de televisions locals. Les expectatives són, ara per ara, bones.

El carrer de casa és el títol d'una nova minisèrie que ben aviat es podrà veure per Televisió de Mataró. El projecte és fruit d'un argentoní, Eloi Aymerich, i d'un mataroní, Joan Salicrú. El culebrot recrea la vida dels veïns d'un indret del casc urbà de la capital del Maresme. *El carrer de casa* intenta mostrar a través d'històries quotidianes la confrontació entre la modernitat i la tradició, les relacions entre les generacions d'ara i les d'abans i l'adaptació dels immigrants nouvinguts

L'amic de les abelles

L'Emili Fabrès va néixer a Mataró el 1924 però fa més de 50 anys que viu a Argentona. Des de sempre li ha agradat col·leccionar coses, algunes de ben curioses. De petit, durant la Guerra Civil, ell i la seva colla recollien metralla de les formes més estranyes. Recorda que cadascú l'amagava a casa seva. Un bon dia, però, la mare d'un amic va descobrir-ne el secret i la col·lecció es va acabar.

Els jocs al carrer van donar a pas a una professió que exerciria tota la vida: la de mecànic. Fabrès treballava per a una gran empresa, que fabricava peces molt sol·licitades, «peces úniques».

Passió pel càntir. Durant la seva joventut va estar molts anys anant i venint d'Argentona. Unes «excursions» que al llarg

dels anys es van intensificar, i és que el seu prometatge amb la Pepita Fuentes s'ho valia. L'any 53 s'hi va casar i des d'aleshores va quedar-se a la vila. Al poble va conèixer Jaume Clavell i els Amics d'Argentona. Va ajudar de seguida a l'organització de la Festa del Càntir. L'Emili explica que era l'any 58 quan se li va ocórrer introduir una petita innovació al certamen. Durant els primers anys es comprava el càntir de l'any i els que sobraven es deixaven al magatzem. Fabrès recorda que se li va acudir exposar els atuells endarrerits «perquè sempre hi havia algú o altre que demanava el d'anys anteriors». Una idea que va començar com un experiment i que gairebé mig segle més tard encara es manté.

De ruscos i abelles. L'amor pels càntirs ha conviscut amb una afició més perillosa: les abelles. Un hobby que va començar per casualitat. L'Emili Fabrès i la seva esposa van passar uns dies al Montseny, a casa del matrimoni Ballbona. Recorda que quan era l'hora de dormir i estaven dins l'habitació, ell i la seva esposa van veure que a la finestra hi havia un rusc: «Entre el vidre i el finestró hi havia un espai buit ple d'abelles. A mi no em feia res, però a la meua esposa sí, perquè n'hi havia moltíssimes.» Aquella nit van decidir no dir res. No va ser fins al matí següent que van ensenyar el rusc d'abelles als amfitrions. A partir d'aquella anècdota, l'Emili Fabrès va començar-se a interessar pel món de l'apicultura, i és que els seus amics, el Vicenç i la Concepció Ballbona, feia temps que s'hi dedicaven. Sobre les abelles Fabrès ho sap tot, o gairebé tot. Explica que «són molt senyores», que si no tenen un bon dia «és millor no molestar-les». Per a aquest aficionat a l'apicultura, rere aquests insectes s'amaga tota una psicologia: «Quan veus que hi ha canvi de temps, i elles t'empaiten i tu les fumeiges i et segueixen empaitant, més val que ho deixis estar: et perseguiran i se't ficaran dins del casc. No sabràs com ho han aconseguit però les tindràs a dins, entre la cara i el vidre del casc, i la sensació és, realment, anguniosa.» Les picades no li fan por, però reconeix que «quan piquen, piquen de veritat» i que de vegades s'ha hagut de passar dos o tres dies sense poder moure les mans.

Estimat i reconegut. L'Emili Fabrès ha estat, des de sempre, un home que ha treballat per Argentona i que per això als últims anys ha rebut diversos reconeixements. Primer el van nomenar membre d'honor del Patronat del Museu del Càntir i enguany padrí de la Festa de la Vellesa. Confessa que mai havia participat de la festa del avis d'una manera tan directa: «Sí que hi anava per veure-ho però mai a participar-hi. Tinc l'edat, però com que no sóc avi, no ho trobava adequat.» Aquesta vegada ha estat diferent. La Comissió de la Festa de la Vellesa el va convèncer ràpidament amb un simple argument: el padrí havia de ser algú que hagués dedicat part de la seva vida al poble. Sens dubte ell era la persona ideal. Emili Fabrès i Cot, un home senzill enamorat d'Argentona.

M. DURAN

La Festa de la Vellesa ha tingut un padrí d'excepció, l'Emili Fabrès. Mecànic, apassionat dels càntirs i enamorat d'Argentona, va ser el mestre de cerimònies de l'última festa de la gent gran. Una celebració que enguany va aplegar més d'un centenar d'avis i àvies de més de 75 anys. Tot i que ja té com Fabrès diu «tants anys com banderes té Itàlia», 77, fins ara no havia participat mai directament en aquesta tradició. Ara, jubilat, gaudeix també del treball amb les abelles.

Representació aproximada d'un càntir que es pot veure en una obra de Joan Miró.

gruix de representacions del càntir, un atuell clarament vinculat a les cultures de la Mediterrània.

L'exposició *Imatges del Càntir* és el resultat d'anys de recerca de totes aquelles pintures en les quals, al llarg de la història, ha estat representat el càntir i altres atuell per a l'aigua. Això ha estat possible gràcies a la col·laboració de la Maria Antònia Arnabat (llicenciada en història de l'art), qui a més de fer la selecció d'imatges també ha elaborat el guió de l'exposició, i a l'aportació de la Mireia Freixa (professora d'història de l'art a la Universitat de Barcelona), qui amb els seus coneixements i experiència, ha prestat el seu constant assessorament.

Unir ficció i realitat. En aquesta exposició es contrasta la representació pictòrica del càntir amb l'original que va servir de model. És a dir, que juntament amb el quadre s'exposa la peça que hi surt pintada. La selecció d'aquests atuell ha estat feta d'entre totes les que conformen la col·lecció del fons del Museu del Càntir i el resultat de la comparació entre la representació pictòrica i l'original és d'allò més variat. En alguns casos la representació de l'atuell és extremadament realista (Velázquez), en d'altres no ho és gens (Torres-Garcia). De vegades el càntir original és exactament igual que el

Els càntirs dels genis

El 20 de juliol passat coincidint amb el primer aniversari de l'obertura de les noves instal·lacions del Museu del Càntir d'Argentera, s'inaugurà l'exposició "Imatges del Càntir", ubicada en el primer pis de l'edifici.

Amb aquesta exposició, el principal objectiu del Museu és recuperar un repertori d'imatges en les quals el càntir (i altres atuell per a l'aigua) té un paper destacat.

És per això que es proposa fer un recorregut a través de la història de l'art fent-ne una lectura des de la perspectiva d'aquest petit i humil atuell de la vida

quotidiana i oferint-ne una visió del canvi del seu ús dins dels costums socials. Tanmateix, l'exposició permet apreciar l'evolució de la representació del càntir des del punt de vista plàstic i formal a mida que es transformen i succeeixen els diferents corrents pictòrics de la història de l'art.

Una investigació acurada. Tot i que el ventall d'autors i obres és ampli i variat (des de Giotto, Velázquez o Murillo fins a Van Gogh, Cézanne, Matisse, Picasso o Miró, entre d'altres), és a Catalunya i de la mà de pintors catalans com Enric C. Ricart o Joaquim Sunyer, on trobem el

pintat en el quadre (obres d'Enric C. Ricart), mentre que en alguns casos, com per exemple en obres cubistes, ha estat impossible trobar un original que s'hi assemblés. L'exposició romandrà oberta fins al 30 de maig de 2002, data a partir de la qual es podria plantejar de fer-la itinerant.

D'altra banda, queda pendent la publicació d'un catàleg, que tal com ha dit Mireia Freixa, seria el final, la conclusió de tota aquesta feina de recerca i documentació sobre com s'han tractat els atuell de ceràmica en la pintura, estudi que amb l'exposició "Imatges del Càntir" tot just s'ha encetat.

Des del juliol passat i fins al 30 de maig de l'any que ve, el Museu del Càntir és l'escenari d'una mostra inèdita en el món: una exposició de representacions pictòriques d'un atuell de la Mediterrània en la història de l'art. La selecció, fruit d'un minuciós treball de recerca, presenta reproduccions d'obres de Miró, Velázquez o Picasso i al seu costat un càntir de debò, pràcticament calcat, procedent del fons del Museu.

*Sí però no...
Encara que...*

Rosa Vila

Bàsquetjove

És lícit ser el bateria d'un grup de rock i buscar una substitució per a un concert? És correcte pertànyer a un centre excursionista i no anar a totes les sortides? És permès ser d'un equip de bàsquet i faltar a tres o quatre partits durant la temporada? Dit d'una altra manera: fins on arriba el grau de compromís en un lloc quan no s'és professional ni aficionat, sinó tot el contrari?

Suposo que la resposta està en les clàusules del conveni i en el pacte a dues bandes previ a l'inici de l'activitat. Conveni que, això sí, ha de ser acomplert amb seriositat de professional, ja que tothom sap que si un músic o un actor no assaja el que és necessari, no podrà actuar, i un esportista té clar que si no s'entrena fort no el mouran de la banqueta.

Trec el tema perquè avui i aquí està en perill la continuïtat d'alguns equips d'esport jove pel fet que certs directius volen imposar unes condicions d'extrema professionalitat als seus membres, sense escoltar necessitats i avisos d'absències previstes, oblidant-se que els joves, a part de l'esport, tenen altres interessos, que poden fer coincidir algun partit dominical amb, per exemple, el concert del segle, o amb l'anada anyal a la neu, o amb la celebració en família dels vuitanta anys de l'àvia o amb la necessitat de tancar-se per superar un examen sorgit de trasantó. D'acord que un equip esportiu no és "xauxa"; que ha d'haver-hi un control. Però el que no pot haver-hi –en l'esport ni enlloc– són determinades respostes insultants i amenaçadores a demandes concretes de flexibilitat. Respostes que no afavoreixen gens l'essència comunicativa de l'equip i que només fan que augmenti l'atur en l'esport de base local dels últims anys.

Per si de cas, quan jo sigui gran i m'apunti a un grup d'excursionisme, prèviament en demanaré el conveni, per veure si hi ha la clàusula que s'avingui al meu tarannà. La de "a mig gas".

COSES DE LA VILA

Osuna i Esteve, nous representants

A finals de juliol, es va celebrar una nova edició de la Festa de la Pubilla d'Argentona. En una plaça de can Doro plena a vessar, Cristina Esteve prenia oficialment el relleu d'Anna Perarnau (actual pubilla del Maresme). La Cristina és estudiant de segon de Psicologia i li agrada el tennis, escoltar música, llegir i escriure. En la mateixa jornada sortia proclamat el nou hereu, Ricard Osuna. El Ricard estudia segon d'Enginyeria Industrial, juga a bàsquet i li agrada sobretot sortir de festa. Ni la Cristina ni el Ricard haurien pensat mai que acabarien essent pubilla i hereu del poble. Mai s'ho havien plantejat i és que tots reconeixen que tenien una idea equivocada del que és. La Cristina Esteve va acceptar perquè l'anterior pubilla li ho va demanar. Tant la nova pubilla com el nou hereu van tornar a ser elegits amb antelació i per designació directa, sense passar cap prova. Es tracta d'un mètode que es va estrenar l'any passat i que garanteix un millor funcionament del pubillatge. Són els casos també de la nova pubilleta, Patrícia Gual, i el nou hereuet, Sergi Belso.

El cas de les pipes

Quatre nois d'Argentona van ser multats per embrutar la plaça del Sauló. Els fets van ocórrer el 18 de maig passat. Els joves estaven, com molts vespres, asseguts en un banc de la plaça, xerrant i menjant pipes. La policia local els va demanar la documentació i els va advertir que no embrutessin l'entorn. A principis de setembre, van rebre la notificació d'una sanció de 12.500 pessetes per llençar pipes a terra. Un dels afectats va reconèixer que va quedar perplex quan els agents del cos de seguretat van presentar-se a casa seva amb la sanció. Aquest grup de joves es reuneix sovint a la plaça del Sauló on xerren i escolten música fins a la matinada. Una cosa que consideren normal sobretot a l'estiu. Amb tot, no entenia com és que se'ls va multar ja que hi ha molta gent que menja pipes a la plaça Nova.

Per la seva banda, la policia local ha explicat que la multa és lleu i que se'ls ha sancionat després de diversos avisos i de rebre queixes per part dels veïns de la plaça del Sauló.

Els quatre joves pensen recórrer una multa que consideren injusta i fora de lloc.

Ricard Osuna i Cristina Esteve, cofois per la proclamació.

COSES DE LA VILA

El projecte Sala, entregat i aprovat

Els terminis marcats, fins ara, s'estan aconseguint. A finals d'agost, Víctor Argentí i el seu equip van lliurar tal com s'estipulava el projecte de remodelació de la Sala Argentona encomanat el mes de maig passat. Els guanyadors del concurs públic per a la reconstrucció de l'equipament sotmetien d'aquesta manera tota la documentació a estudi dels tècnics i polítics municipals. En essència, el projecte de la nova Sala Argentona és calcat pràcticament a l'avantprojecte que ja va captivar l'interès tant de tècnics i governants com del públic que va participar en la votació popular. La proposta d'Argentí ha variat poc. La modificació més significativa es troba a l'entrada de l'edifici, on es disposarà un gran cubícul. La reconstrucció de l'equipament no s'ha disparat pas més del que ja es va preveure en l'avantprojecte, i per tant les obres de la nova Sala Argentona tenen un pressupost aproximat d'uns 555 milions de pessetes. Mentrestant continuen obertes les negociacions amb Madrid per aconseguir subvenció de l'1 per cent cultural que atorga el Ministeri de Foment a algunes obres d'aquest tipus. Un cop aprovat el projecte en el ple d'octubre, el proper pas serà adjudicar les obres, unes obres que l'alcalde Antoni Soy confia que puguin començar ben aviat, si és possible abans de finals d'any.

Servei de menjador a l'IES

El Nou Institut d'Argentona té des d'aquest curs escolar servei de menjador. Era una necessitat per part dels alumnes del centre d'ensenyament, sobretot, d'aquells procedents d'Òrrius. El servei es pot utilitzar de tres maneres diferents. La primera és la que s'anomena d'obligatorietat i afecta els alumnes que per assistir a l'Institut s'han de desplaçar. Aquests estudiants tenen el servei subvencionat al 100 per cent.

La segona fa referència als alumnes que són d'Argentona i necessiten quedar-se a dinar els dies que hi ha classe a la tarda. Per últim i en tercer lloc hi ha els alumnes esporàdics, aquells que necessiten puntualment fer ús del servei. El preu del tiquet de menjador és de 720 pessetes.

Per donar cabuda al nou equipament no ha estat necessari habilitar cap zona, ja que l'Institut ja tenia un espai destinat a aquest ús.

Reforestació de Traià

Després de les greus destrosses fetes a la zona per Aigües Ter Llobregat en el pas de la canonada comarcal de l'aigua, la lluita i reivindicació del govern i la societat civil argentonina ha aconseguit ja un projecte per a la seva restauració. El document que planifica la recuperació d'aquest important pulmó verd de la vila preveu una quantitat a gastar de més de 28 milions de pessetes, dels quals es farà càrrec ATLL. El regidor de Medi Ambient, Lluís Viladevall, ha explicat que el projecte preveu la recuperació de la vegetació autòctona i del paisatge, la protecció del sòl contra l'erosió i la minimització de l'impacte visual de l'obra. Segons Viladevall, el desembors de l'empresa per dur a terme l'operació mediambiental que durarà tres mesos, és major de l'inicialment pactat. Aquest procés de restauració de l'àrea afectada de Sant Jaume de Traià no tindrà un efecte immediat. Viladevall reconeix que es trigarà molts anys a tornar a veure la imatge del Traià d'abans de les obres de la canonada d'aigua, i que malauradament no quedarà exactament igual. El regidor socialista considera que si Ter Llobregat hagués fet les obres de la xarxa comarcal de l'aigua com tocava no caldria haver arribat a aquest extrem. Justament per evitar que ATLL actuï de la mateixa manera barroera, en el ramal que ha de passar per la vall de Riudemeia, l'Ajuntament ja ha aconseguit que l'empresa accepti fer una prova de com aniran

les obres en una franja de 50 metres. Una prova que serà vigilada amb quaranta ulls per la comissió de seguiment formada pel consistori i altres entitats defensores de la natura. El Departament municipal de Medi Ambient també ha arribat a un acord amb Aigües Ter Llobregat perquè un tercer ramal, el que abastirà el nucli principal d'Argentona, no passi pel torrent de can Carmany sinó per una altra zona alternativa amb menys impacte natural i paisatgístic. D'aquesta manera es van aconseguint els acords del conveni signat el juliol passat entre el president d'Aigües Ter-Llobregat, Francesc Vilaró, i l'alcalde d'Argentona, Antoni Soy.

Dos motos policia

La Policia Local d'Argentona ha adquirit dues motocicletes tot terreny per vigilar els boscos de la vila. En concret són dues motos de 650 centímetres cúbics i d'un motor molt potent que seran força útils per als agents i sobretot per a la Unitat de Medi Ambient. Les motocicletes tindran unes tasques concretes: controlar i denunciar els abocaments, coordinar campanyes i actuacions relacionades amb la prevenció d'incendis forestals, socórrer i adreçar al Departament de Medi Ambient de la Generalitat els animals protegits que es trobin ferits o perduts i aplicar la Llei de caça. Aquesta nova adquisició, en definitiva, permetrà als agents de la policia local una intervenció ràpida de protecció al medi natural, i és que Argentona és plena de boscos i paratges de difícil accés que necessiten aquests sistemes. Les motocicletes també donaran servei a les urbanitzacions i les masies que es troben més allunyades del nucli urbà ja que serà més fàcil arribar-hi. Les motocicletes han tingut un cost de 2 milions de pessetes.

Segura i decidida

La gespa, la remodelació del bar i la consolidació del projecte esportiu, objectius de la nova junta del FC Argentona

Anava per nadador. En les travesses al port de Mataró, en la seva categoria, no hi havia qui el passés. Tenia unes qualitats innates per a l'esport de l'aigua. L'economia de casa, però, no li va permetre d'explotar-les. Per força, la pilota va guanyar terreny i va créixer jugant a futbol entre el carrer i el camp de l'Argentona. Va militar en el primer aleví del club quadribarrat, aquell conjunt que va formar un entusiasta Algarra. D'una categoria a una altra, va arribar com a lateral (tot força i energia) al primer equip, on va estar en dues etapes diferents. Després, els veterans, on aquest any torna després d'una temporada sabàtica.

La seva carrera a l'entitat es completa amb la recent escalada al lloc de més responsabilitat: la presidència. Jordi Segura (Argentona, 1965) ha estat el valent que s'ha posat al capdavant de la Junta successora de la històrica directiva de Joan Casanovas i companyia. «Agafar-ho és fàcil i difícil. Hi ha moltes coses, passos a fer. Navegues... Els nostres predecessors ens assessoren, volen que anem bé, i nosaltres seguir, mantenir el que s'ha creat i pujar amunt. Confio en mi i en els meus companys. El més fotut és trucar a les portes pel tema econòmic. La gent és reàctia a posar calés. Saben que no se'ls tornaran. Són cèntims per als nens i per aguantar l'estructura del club.»

Projecte esportiu. L'aposta en aquesta àrea té un nom clar: Carles Moliné. El carismàtic responsable tècnic continua gaudint de la confiança del nou equip dirigent. «Tots vam estar d'acord en què ell havia de seguir. Sap tocar moltes coses i nosaltres, experiència, no en tenim cap.» Ho diu Segura, el qual en un passat ja llunyà no va congeniar massa amb Moliné. «Jo acabava de pujar del juvenil al primer equip. Jo veia el futbol com a hobby i ell com una cosa més en "plan"

professional, i vaig marxar al Cabrera. Ara, coses de la vida, ens hem de trobar de nou. Les maneres de pensar entre ell i jo han canviat. El que ha fet aquest home pel futbol a Argentona no ho ha fet ningú.» Confirmat Moliné, la Junta vol anar pas a pas en els seus objectius esportius. Preguntat sobre un possible futur a la Primera regional, Jordi Segura respon tocant de peus a terra. «No sé si se'ns faria molt gran. Ens hauríem de preparar molt bé. En els pagaments als jugadors hi ha un salt molt alt. Amb un o dos anys d'experiència no em faria res. Aquesta temporada ha de ser de transició.» El somni passa, però, per una altra banda: la gespa artificial, que evitaria la fugida dels cracks del planter. «Està difícil però és molt important pels nanos. Quan tens 8, 10, 11 anys sempre somies jugar sobre herba. A la comarca ja hi comencen a haver equips amb gespa. Aquí tenim una gran escola, la millor del Maresme, i ens vénen a tocar molts jugadors amb el reclam de la gespa i acaben marxant.» El presi també afegeix que en el capítol d'instal·lacions reformaran l'actual caseta del material, molt deteriorada.

El bar i la publicitat. La directiva tractarà de posar imaginació per aconseguir ingressos. Les dues vies a explotar: el bar i la publicitat estàtica. «A l'hivern els pares no baixen als entrenaments perquè no hi

ha parets per ficar-t'hi a dins. Els ingressos, petits, vénen dels partits. Si el tens en condicions, el pots llogar i treure'n rendiment. Ara mateix no! Suposo que si l'arreglem, la gent es barallarà per agafar-lo. Estic convençut que sí», paraula del president, expert en el tema (amo de dos bars de la vila). Pel que fa a la publicitat del camp, Jordi Segura creu que aquest apartat podria donar la injecció econòmica més important. «El camp tot són parets, i que no s'hi puguin col·locar anunciants comercials... Si ens deixessin seria fonamental. Les empreses ajuden si després vénen als partits i veuen les seves publicitats. S'identifiquen amb l'empresa i amb el futbol. D'altra manera costa molt que et donin res.»

La nova Junta està formada per: Jordi Segura (president), Pep Fajas (secretari), Pep Calafell, Fede Ureña, Mingo Busquets, Santi Baeza, Ana Luque, Juan Pitarch, Edu Campoy, Encarna Bernada, Angel Pérez i Xavi Figueredo.

El president a primer terme i la resta de la Junta.

La muralla argentonina

«Just el dia que vaig arribar de vacances a Itàlia, Manolo Delgado (entrenador de la selecció espanyola universitària) va trucar als meus pares i ells es van tornar bojos per localitzar-me. L'endemà al matí encara estava dormint que em van trucar. I el mateix dia, a les tres de la matinada ja em veus buscant bitllet per tornar cap aquí.» Així de moguda va començar l'experiència d'en Kiku a la Universiada 2001 que va disputar amb la selecció espanyola de waterpolo. La primera convocatòria d'aquest veí de Madà amb el combinat espanyol el va deixar descol·locat. «Li deia al meu pare: "Però què m'estàs dient? Jo on haig d'anar? A Pequín? Amb la selecció?" No entenia res, però em va fer molta il·lusió», explica. Pràcticament sense vacances, Francesc Garcia va tornar cap a Barcelona per preparar la Universiada amb la resta de companys. El dia 15 d'agost, el somni es va fer realitat: amb només 20 anys, l'argentoni era amb la selecció espanyola a Pequín, seu de la Universiada 2001.

Garcia va competir però va tenir temps de fer turisme a la Gran Muralla Xina.

Una experiència única. Un dels moments més memorables va ser la desfilada de la delegació espanyola durant la cerimònia d'inauguració. El quadre era excepcional: un estadi ple a vessar amb milers de goles cantant i cridant, llums, colors, gent de diferents races i cultures. «És impressionant. A mi se'm van posar els pèls de punta només entrar a l'estadi», assegura en Kiku. Les emocions del primer dia, però, van deixar pas al desànim en saber que Hongria i Iugoslàvia, dues de les seleccions més potents del món, eren al mateix grup d'Espanya. Tot i perdre amb aquests dos equips, al final el combinat espanyol acabaria traient pit i va fer un meritori cinquè lloc. L'aportació de Garcia va ser decisiva. «La veritat és que em vaig sentir útil. En principi anava per jugar de cobridor de boia però al final em van fer jugar a tot arreu», assegura en Kiku, un jugador dotat d'una potent

constitució física que va donar més d'un mal de cap a la defensa rival.

Una cultura oposada. A la Xina, en Kiku va conèixer una nova forma de vida i de pensar molt diferent a l'occidental. L'amabilitat i l'organització dels xinesos va deixar parat més d'un. «Quan anàvem a entrenar amb l'autocar, sempre hi havia un policia al davant que ens escortava. Teníem preferència absoluta, ja hi podia haver el trànsit que vulguis que tallaven els carrers per deixar-nos passar.» De l'experiència al país més poblat del món, Francesc Garcia n'extreu una doble lectura. «El pitjor és el menjar, que cada dia és el mateix, a part és clar dels plats tan estranys que et trobes allà: des d'escorpins a menjars que no arribes a saber què són; i», afegeix, «el millor: l'experiència de jugar contra seleccions de primera fila.»

Caiguts en l'oblit. El pol oposat de tota aquesta idíl·lica història el trobem en les desigualtats que existeixen entre un esport i un altre. En Kiku, conscient de les limitacions del waterpolo, no dubta a denunciar la situació. «Els de waterpolo sempre som els últims de tot. Està clar que un waterpolista no cobrarà mai el sou d'un futbolista.» Aquest fet encara és més greu tenint en compte que un jugador de la divisió d'honor de waterpolo –com és el cas de l'argentoni– ha d'entrenar quatre hores diàries en sessions duríssimes de peses i natació, lluny de l'esforç que ha de realitzar un futbolista. Resignat a la realitat i víctima de la passió que el waterpolo li inspira, ningú podrà treure a en Kiku Garcia el mèrit d'haver-se guanyat un lloc entre els millors, d'haver-se convertit en la gran muralla que els enemics no van poder enderrocar.

Amb només 20 anys, Francesc Garcia, jugador del primer equip de waterpolo del Club Natació Mataró, va situar-se –el mes d'agost passat– entre l'elit més selecta del waterpolo mundial. Tot va arribar en un instant: la trucada del seleccionador espanyol, la primera convocatòria amb la selecció nacional, el viatge a la Xina i el record memorable de la Universiada 2001 que va disputar. Al final, un balanç força positiu: un cinquè lloc i el debut d'un argentoni que va deixar constància de la seva qualitat.

GIL PARÉS

797 10 13

Gran, 56
08310 ARGENTONA

IMMOBILIARIA

CORREDOR D'ASSEGURANCES

Miquel Biada, 68
08302 MATARÓ

757 46 22

Els nostres clients ens demanen habitatges a la zona d'Argentona. Si vol vendre el seu pis, torre o casa vingui a Gil Parés.

ARGENTONA: Molt cèntric, pis de 105 m2, tot exterior, 4 habitacions, gran bany tot equipat, saló menjador de 28 m2, cuina office molt moderna, calefacció, al·logenes, alumini, gran balcó, galeria, reformat de disseny. 25.700.000.- NO S'HO PERDI.

ARGENTONA: Casa de poble al centre. Completament restaurada, de 5 habitacions, saló menjador de 35 m2, cuina office, 2 banys, terrassa de 70 m2 amb galeria, llar de foc. 38.200.000.-

ARGENTONA: Centre. Casa a reformar, estil de poble, urgeix per canvi. 24.800.000.- Es tassa pis a canvi.

ARGENTONA-OPORTUNITAT: Estudi de 75 m2 amb pati davant, a prop de l'església, tot amoblat i equipat nou d'un any. 17.500.000.- o lloguer: 80.000 ptes./mensuals.

ARGENTONA: Pis nou de 5 anys, al costat de la plaça Nova, de 75 m2. Saló menjador de 26 m2, cuina office, 2 habitacions, bany amb marbre, balcó, galeria, gran traster, parquet, portes lacades blanques, vistes panoràmiques. Pocs veïns. 27.000.000.-

ARGENTONA: Terreny de 1.000 m2, molt ben orientat. A les Ginesteres. 8.900.000.-

ARGENTONA: Casa bens situada i reformada al centre, de 4 habitacions. 31.900.000.-

ARGENTONA: Les Ginesteres, preciosa torre en terreny pla i enjardinat de 800 m2, consta de 2 habitacions, saló menjador, cuina, gran estudi, bodega, porxo, calefacció, ben orientada i amb arbres fruiters. Ocasíó per canvi. 36.500.000.-

ARGENTONA: Sant Sebastià. Obra nova casa adosada de 120 m2 local, 4 habitacions dobles, 2 banys, lavabo, gran estudi solàrium, terrasses, acabats de gran qualitat, única a la zona. 49.000.000.-

ARGENTONA: Casc urbà. Dúplex de 4 anys, de 115 m2, 3 habitacions, 2 banys, banyera rodona, cuina, terrassa de 25 m2, sòl de gres, tancament d'alumini, doble vidre, garatge i traster inclòs. 34.000.000.- URGEIX PER CANVI.

ARGENTONA: Fantàstic pis nou, d'un any. 3 habitacions, bany, lavabo, calefacció, portes de roure, terrassa de 100 m2, parking, traster. 28.000.000.-

ARGENTONA: Casc urbà. Casa nova de 3 anys, estil rústica, de 3 habitacions, saló menjador, bany, lavabo, estudi, local garatge annex. 45.000.000.-

ARGENTONA: Torre a les Ginesteres nova a estrenar, calefacció, acabats de gran qualitat. 34.900.000.- Tasem pis a canvi.

ARGENTONA: Sant Sebastià, can Serra Lladó, can Barrau. ADOSADES a partir de 47.500.000.-

AUTOSERVEI BRESCA

QUALITAT I PREU

BONA COMPRA

GRANS MARQUES EN CONSERVES, VINS,
CAVES, CONGELATS DE VERDURA I PEIX,
FORMATGES, EMBOTITS, PERFUMS,
DROGUERIA, ETC...

- OFERTES DIÀRIES
- SERVEI A DOMICILI
- HORARI DE DILLUNS A DISSABTE DE:
8'30 a 13'30 (matí)
17'30 a 20'30 (tarda)

Carrer Barcelona, 40 • 08310 ARGENTONA

Disposem de pa calent

 95 0,57 Euros	 99 0,59
 179 1,07 Euros	 68 0,41 Euros
 495 2,97	 585 3,51
 359 2,15	 159 0,95
 185 1,11	 599 3,59
 72 0,43	 85 0,51
 123 0,74	 134 0,80
 139 8,32	 149 0,80 Euros
 389 2,33	 155 0,93

AISER

ARGENTONA, INSTAL·LACIONS I SERVEIS

ELECTRICITAT - AIGUA - GAS
CALEFACCIÓ - CLIMATITZACIÓ

TAMBÉ TENIM TELEFONIA MÒBIL I FIXA

Puig i Cadafalch, 7
ARGENTONA

Tel./Fax 93 797 01 23
E-mail: aiser@arrakis.es

amona

Distribuïdor oficial

Ven a conocer nuestras
ofertas de verano. No te
vayas de vacaciones sin
recargar tu móvil.

IA CONSULTA

F
R
A
N
K
F
U
R
T

Doctor Samsó, 48
ARGENTONA

Tel. 93 756 03 47

C.V.A

Consultori Veterinari ARGENTONA

Tel: 93 797 23 89

Nou horari de consulta:

de dilluns a divendres de 17 a 20 h

Dissabtes matí de 10.30 a 13.30 h

Visites a domicili:

Cal demanar hora trucant en aquest horari

o les 24 h al 93 799 55 99

Consultori:

C/ Doctor Samsó, 26 - Argenton

Tel: 93 797 23 89

e-mail: albertlopezag@hotmail.com

Més de 10 anys al seu servei !

Per atenció fora d'aquest horari o urgències:

Nou Hospital Veterinari Mataró

C/ Pizarro, 86 - 08302 Mataró

Tel: 93 799 55 99

Spm systems

INSTAL·LADORS

*Tot per
l'aigua*

PISCINES

AIGUA

ELECTRICITAT

CALEFACCIÓ

CLIMATITZACIÓ

ENERGIES ALTERNATIVES

PERFORACIONS

PROJECTES-LEGITIMACIÓ

PRODUCTES QUÍMICS

**Un nou concepte
d'instal·lacions!**

Plaça Nova, 6
08310 ARGENTONA

Tel. 93 797 03 57
Fax 93 797 04 67

Horari: de dilluns a divendres, 8 a 1 matí - 3 a 6 tarda

Punt de

Servei

Tràmits
i Gestions

FECSA enher

GARCÍA RUIZ - E. BONE

• PUNT DE SERVEI - FECSA enher

Tràmits · Nous subministraments · Treballs baixa tensió

• **OBRES I CANALITZACIONS**

• **INSTAL·LACIONS MT I BT**

• **INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES I FONTANERIA**

• **MANTENIMENT EMPRESES**

• **AIRE CONDICIONAT**

• **CALEFACCIÓ**

• **TELEFONIA MÒBIL AMENA**

• **TELEFONIA BÀSICA RETEVISIÓN**

iii DÚO, DÚA,
DÚATE!!!

PTAS.
MINUTO

am9na
TU LIBERTAD.

CON QUIEN QUIERAS PARA TODA LA VIDA.

Telèfon 93 790 78 80

OFICINES: Carrer Sant Bonaventura, 34

MAGATZEM: Veïnat Cirera, 30

MATARÓ